DŮM V BLANKYTNĚ MODRÉM MOŘI

TJ KLUNE

conQueer
FANTOM PRINT
2022

Copyright © 2020 Travis Klune
Cover © Red Nose Studio
Translation © Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7594-108-4 (FANTOM Print)
ISBN 978-80-908588-0-0 (conQueer)

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

Pro ty, kdo se mnou byli od začátku:
podívejte, kam jsme to dotáhli. Děkuji.

JEDNA

„Ach, božínku," hlesl Linus Baker a utřel si pot z čela. „To je nanejvýš neobvyklé."

Což bylo mírně řečeno. V uchváceném úžasu sledoval, jak si jedenáctiletá dívenka jménem Daisy nechává vysoko nad hlavou levitovat dřevěné kostky. Pomalu se točily v soustředných kruzích. Daisy se soustředěně mračila a špičku jazyka měla vystrčenou ven mezi zuby. Trvalo to dobrou minutu, pak se kostky pomalu snesly k zemi. Míra její kontroly byla obdivuhodná.

„Chápu," řekl Linus a zuřivě si dělal poznámky do notesu. Byli v ředitelně, v malé místnosti s erárním hnědým kobercem a starým nábytkem. Stěny zdobily příšerné malůvky lemurů v nejrůznějších pózách. Ředitelka je Linusovi s pýchou ukázala a oznámila mu, že kdyby se nestala ředitelkou tohoto konkrétního sirotčince, cestovala by s cirkusem jako cvičitelka lemurů, nebo by si dokonce otevřela galerii, aby se o svá umělecká díla podělila se světem. Linus byl přesvědčen o tom, že světu jen prospěje, když zůstanou její obrázky i nadále zavřené tady v místnosti, své úvahy si však nechal pro sebe. Nebyl tu v roli amatérského kritika umění. „A jak často… no, však víš? Necháváš věci poletovat?"

Ředitelka sirotčince, zavalitá žena se střapatými vlasy, vykročila vpřed. „Ach, moc často ne, opravdu," řekla rychle. Mnula si ruce a očima těkala sem a tam. „Tak jednou nebo dvakrát… ročně?"

Linus si odkašlal.

„Měsíčně," opravila se žena. „Jsem to ale hloupá. Nevím,

proč jsem řekla ročně. Přeřekla jsem se. Ano, jednou nebo dvakrát *měsíčně*. Však víte, jak to chodí. Jak děti dospívají, dělají… víc věcí."

„Je to pravda?" zeptal se Linus Daisy.

„Ach, ano," potvrdila Daisy. „Jednou nebo dvakrát měsíčně, častěji ne." Zářivě se na něj usmála a Linuse napadlo, jestli ji před jeho příchodem nepoučili, jak odpovídat. Nebylo by to poprvé a určitě ani naposledy.

„Ovšem," odtušil Linus. Čekaly, zatímco škrábal perem po papíru. Cítil na sobě jejich pohledy, soustředil se však na psaní. Přesnost vyžadovala pozornost. Byl nadmíru pečlivý a návštěva ve zdejším sirotčinci byla přinejmenším velmi poučná. Potřeboval si zaznamenat co nejvíc detailů, aby mohl po návratu do kanceláře sepsat závěrečnou zprávu.

Ředitelka Daisy obskakovala a uhlazovala jí neposlušné černé vlasy, které sepnula plastovými sponkami ve tvaru motýlů. Daisy ztraceně hleděla na kostky na podlaze, jako by si přála, aby zase levitovaly, a husté obočí jí přitom cukalo.

„Umíš to ovládat?" zeptal se Linus.

Než mohla Daisy otevřít ústa, ředitelka odpověděla za ni: „No ovšem. Nikdy bychom nedovolili…"

Linus zvedl ruku. „Madam, ocenil bych, kdyby mi to řekla sama Daisy. Třebaže nepochybuji o tom, že máte na srdci její dobro, zjistil jsem, že děti jako Daisy bývají… upřímnější."

Ředitelka se chystala znovu promluvit, ale Linus zvedl obočí. Povzdychla si, kývla a odstoupila stranou.

Linus si zapsal poslední poznámku, nasadil na pero víčko a vrátil ho i s notesem do své aktovky. Vstal ze židle a dřepl si před Daisy, ačkoli mu přitom kolena zasténala na protest.

Daisy se kousala do spodního rtu a oči měla vykulené.

„Daisy? Umíš to ovládat?"

Pomalu kývla. „Asi jo? Od příchodu sem jsem nikomu neublížila." Stáhla rty. „Jenom Marcusovi. Nerada ubližuju lidem."

Skoro tomu i věřil. „Nikdo netvrdí opak. Někdy ale neumíme své… dary ovládat. Lidé, kteří takové dary obdrželi, tak nemusí být nezbytně nutně na vině."

Nezdálo se, že by ji utěšil. „Tak čí je to teda vina?"

Linus zamrkal. „No, dalo by se říct, že existuje řada faktorů. Moderní výzkumy naznačují, že stavy, jako je ten tvůj, může vyvolat extrémní emocionální vypětí. Smutek. Hněv. Dokonce i štěstí. Nebyla jsi třeba tak šťastná, že jsi po svém kamarádu Marcusovi nechtíc hodila židlí?" To byl důvod, proč ho sem vlastně poslali. Marcus skončil v nemocnici, kde mu museli ošetřit ocas. Byl ohnutý pod nezvyklým úhlem a nemocnice to nahlásila oddělení péče o magickou mládež, jak bylo její povinností. Rozběhlo se vyšetřování, v jehož rámci následně poslali Linuse sem do sirotčince.

„Ano," řekla Daisy. „Přesně tak to bylo. Byla jsem tak šťastná, že mi Marcus ukradl pastelky, že jsem po něm omylem hodila židli."

„Chápu," pravil Linus. „Omluvila ses mu?"

Znovu se zadívala dolů na kostky a zašoupala nohama. „Jo. A on řekl, že se nezlobí. Dokonce mi pastelky ostrouhal, než mi je vrátil. Umí to líp než já."

„To od něj bylo velmi pozorné," podotkl Linus. Ucítil potřebu natáhnout se a poplácat ji po rameni, to by však nebylo vhodné. „A já vím, že jsi mu nechtěla ublížit, ne doopravdy. Možná bychom se mohli v budoucnu zastavit a přemýšlet, než se necháme ovládnout emocemi. Co ty na to?"

Důrazně přitakala. „Ach, ano. Slibuju, že se příště napřed zastavím a budu přemýšlet, než po někom silou vůle hodím židlí."

Linus si povzdychl. „Zrovna takhle jsem to…"

Někde hluboko uvnitř starého domu se rozezněl zvonek.

„Sušenky," vydechla Daisy a rozběhla se ke dveřím.

„Jenom *jednu*," zavolala za ní ředitelka. „Nechceš si zaplácat žaludek před večeří."

„Nezaplácám!“ křikla Daisy zpátky, načež za sebou práskla dveřmi. Linus uslyšel dusot jejích kroků, jak se rozběhla chodbou ke kuchyni.

„Zaplácá si ho,“ zabručela ředitelka a svezla se do křesla za pracovním stolem. „Vždycky si ho zaplácá.“

„Myslím, že si sušenku navíc zaslouží,“ zkonstatoval Linus.

Přejela si rukou po obličeji, pak se na něj obezřetně zadívala. „No, takže to by bylo. Mluvil jste se všemi dětmi. Prohlédl jste si dům. Viděl jste, že se Marcusovi daří dobře. A i přes ten… incident s židlí nemíní Daisy očividně nikomu ublížit.“

Věřil, že tomu tak skutečně je. Marcus zjevně toužil víc po tom, aby se mu Linus podepsal na sádru na ocase, než aby dostal Daisy do maléru. Linus odmítl s tím, že by to nebylo vhodné. Marcuse to zklamalo, hned vzápětí se mu ovšem zase zlepšila nálada. Linus žasl – což se mu občas stávalo – jak nezlomní všichni byli tváří v tvář tomu, co se dělo. „Ovšem.“

„Asi mi neprozradíte, co uvedete ve zprávě…“

Linus se naježil. „Rozhodně ne. Jak víte, až ji podám, obdržíte kopii. Tehdy se dozvíte její obsah a ani o chvíli dřív.“

„Samozřejmě,“ souhlasila ředitelka kvapně. „Nechtěla jsem tím naznačit, že byste…“

„Těší mě, že to vidíte stejně,“ přerušil ji Linus. „A OPOMM to určitě taky ocení.“ Pustil se do úklidu své aktovky a přerovnával její obsah, dokud nebyl spokojený. Zavřel ji a zacvakl zámky. „A teď, pokud už nemáte nic dalšího, půjdu a popřeju vám…“

„Děti vás mají rády.“

„A já mám rád je,“ ujistil ji. „Kdyby tomu tak nebylo, nedělal bych tuhle práci.“

„U jiných, jako jste vy, tomu tak vždycky není.“ Odkašlala si. „Myslím u jiných sociálních pracovníků.“

Pokradmu se podíval na dveře. Už byl skoro venku. Sevřel před sebou aktovku jako štít a obrátil se zpátky k ředitelce.

Zvedla se z křesla a obešla stůl. Hlavně ze zvyku udělal krok vzad. Víc už se však nepřiblížila, jen se opřela o stůl. „Měli jsme tu… jiné," řekla.

„Opravdu? To se přirozeně dá čekat, ale…"

„Oni děti nevidí," řekla. „Ne jako skutečné bytosti, vidí jenom to, čeho jsou schopny."

„Měly by dostat šanci, jako všechny děti. Jak by je mohl někdo adoptovat, kdyby se s nimi nakládalo jako s něčím nebezpečným?"

Ředitelka si odfrkla. „Adoptovat."

Přimhouřil oči. „Řekl jsem něco špatného?"

Zavrtěla hlavou. „Ne, promiňte. Svým způsobem jste osvěžující. Váš optimismus je nakažlivý."

„Jsem jako sluníčko," opáčil Linus monotónně. „A teď, pokud už nemáte nic dalšího, půjdu…"

„Jak můžete dělat, co děláte?" zeptala se, pak zbledla, jako by nemohla uvěřit tomu, co řekla.

„Nevím, jak to myslíte."

„Pracovat pro OPOMM."

Po šíji mu stekla kapička potu a zmizela pod límečkem košile. V ředitelně bylo příšerné vedro. Poprvé za dlouhou dobu si přál být venku na dešti. „A co je na OPOMMu špatného?"

Zaváhala. „Nemínila jsem to jako urážku."

„To doufám."

„Jde o to…" S pažemi založenými na hrudi se odlepila od stolu. „Copak se nikdy neptáte?"

„Nikdy," odpověděl Linus ihned. Pak pokračoval: „Na co?"

„Co se stane s místem, jako je tohle, potom, co odevzdáte svoji závěrečnou zprávu. Co se stane s dětmi."

„Pokud mě nezavolají zpátky, pak předpokládám, že dál žijí jako veselé a šťastné děti, dokud se z nich nestanou veselí a šťastní dospělí."

„Kteří kvůli tomu, co jsou, nadále zůstávají pod vládním dohledem."

Linus se cítil zahnaný do kouta. Na tohle nebyl připravený. „Nepracuju pro oddělení péče o magické dospělé. Pokud máte v této věci nějaké připomínky, navrhuju obrátit se na OPOMD. Já se starám jen o dobro dětí, o nic víc."

Ředitelka se smutně usmála. „Ony dětmi nezůstanou, pane Bakere. Všechny nakonec dospějí."

„S podporou lidí, jako jste vy, kteří se postarají o jejich výchovu, pokud je nikdo neadoptuje." Udělal další krok ke dveřím. „Jestli mě teď omluvíte, musím chytit autobus. Domů to mám daleko a byl bych nerad, kdyby mi ujel. Děkuju za pohostinnost. A ještě jednou, až zprávu odevzdám, obdržíte kopii pro své záznamy. Pokud budete mít další otázky, dejte nám vědět."

„Vlastně jednu mám…"

„Zašlete nám ji písemně," zavolal Linus z chodby. „Budu se na ni těšit." S cvaknutím za sebou zavřel dveře. Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. „To se ti fakt povedlo, starouši. Teď ti pošle stovku otázek."

„Pořád vás slyším," ozvala se ředitelka skrz dveře.

Linus sebou trhl a chvatně vyrazil chodbou pryč.

Právě se chystal vyjít hlavními dveřmi ven, když se zarazil. Z kuchyně se totiž ozval výbuch veselého smíchu. Sobě navzdory se po špičkách vydal po zvuku. Cestou míjel plakáty na stěnách. Stálo na nich stejné motto jako ve všech ostatních sirotčincích OPOMMu, které navštívil. Ukazovaly usmívající se děti pod nápisy jako NEJŠŤASTNĚJŠÍ JSME, KDYŽ POSLOUCHÁME a TICHÉ DÍTĚ JE ZDRAVÉ DÍTĚ a KDO POTŘEBUJE MAGII, KDYŽ EXISTUJE PŘEDSTAVIVOST?

Strčil hlavu do kuchyňských dveří.

U velkého dřevěného stolu seděla skupina dětí.

Byl tu chlapec s modrým peřím na pažích.

Byla tu dívka, která se chechtala jako čarodějnice; což odpovídalo, protože podle své složky čarodějnicí i byla.

Byla tu starší dívka se zpěvem tak svůdným, že se kvůli němu rozbíjely lodě o břeh. Linus se vyděsil, když si to v její složce přečetl.

Byl tu selkie, chlapec se srstnatou kůží přehozenou přes ramena.

A samozřejmě Daisy a Marcus. Seděli bok po boku a Daisy ječela s ústy plnými sušenek něco o jeho ocase. Marcus se na ni zubil, obličej měl poprášený rezavými pihami a ocas položený na stole. Linus přihlížel, když ji požádal, jestli by mu jednou ze svých pastelek nenakreslila na sádru další obrázek. Ihned souhlasila. „Kytku," řekla. „Anebo brouka s ostrýma zubama a žihadlem."

„Óch," vydechl Marcus. „Toho brouka. Musíš nakreslit toho brouka."

Linus je nechal být, spokojený s tím, co viděl.

Znovu se vydal ke dveřím. Povzdychl si, když si uvědomil, že si zase zapomněl deštník. „Ze všech možných…"

Otevřel dveře, vyšel ven na déšť a vydal se na dlouhou cestu domů.

DVĚ

„Pane *Bakere*!“

Linus si pro sebe zasténal. A dnešek zatím probíhal tak dobře. Víceméně. Bílou košili si pokapal oranžovým dresinkem z navlhlého sendviče z jídelny, a když se pokusil vzdornou skvrnu vyčistit, jen ji rozmazal. Do střechy nad nimi bušil déšť a nezdálo se, že by se chystal v nejbližší době ustat. A on opět doma zapomněl deštník.

Jinak ale šlo všechno skvěle.

Víceméně.

Cvakání klávesnic okolo něj ztichlo, jak se k němu blížila paní Jenkinsová. Byla to přísná žena s vlasy staženými vzad tak pevně, že jí čára srostlého obočí vyšplhala do půlky čela. Občas ho napadlo, jestli se někdy v životě usmála. Nemyslel si to. Paní Jenkinsová byla zatrpklá žena s povahou nerudného hada.

Taky ale byla jeho nadřízenou a Linus Baker se neodvažoval jí protivit.

Nervózně si potáhl za límeček košile, zatímco se paní Jenkinsová proplétala mezi pracovními stoly směrem k němu a podpatky jí ostře klapaly o studenou kamennou podlahu. V patách jí cupital její asistent, odporný, ropuše podobný mužík jménem Gunther, který v rukách nesl psací podložku a obscénně dlouhou tužku, kterou si zapisoval ty, kdo se podle něj v práci ulévali. Na konci dne položky sečetl a přidal je k aktuálnímu týdennímu souhrnu. Na konci týdne pak zaměstnanci s pěti a více puntíky obdrželi důtku, která se zanášela do osobních záznamů. To nikdo nechtěl.

Lidé, které paní Jenkinsová a Gunther míjeli, nechávali hlavy sklopené a předstírali, že pracují, Linus však znal pravdu; špicovali uši, aby zjistili, co provedl a jak ho za to potrestají. Možná ho dnes dokonce pošlou domů dřív a strhnou mu část platu. Anebo bude muset zůstat déle a ještě mu strhnou část platu. V nejhorším případě ho vyhodí, jeho kariéra bude u konce a už nikdy nedostane žádný plat, ze kterého by mu mohl kdokoli cokoli strhnout.

Nemohl uvěřit tomu, že je teprve středa.

A vzápětí mu došlo, že situace je ještě horší, protože ve skutečnosti bylo teprve úterý.

Nenapadala ho jediná věc, kterou by pokazil, tedy pokud se nevrátil o minutu později z oběda, na který měl vyhrazeno přesně patnáct minut, nebo někdo neshledal jeho poslední odevzdanou zprávu za neuspokojivou. Mysl mu horečnatě pracovala. Že by se až příliš dlouho snažil vyčistit si z košile skvrnu od dresinku? Nebo snad měl ve zprávě překlep? Určitě ne. Jeho zpráva byla úhledná, na rozdíl od košile.

Jenže paní Jenkinsová měla tvář celou zkrabacenou, což pro Linuse nevěstilo nic dobrého. Vždycky si myslel, že ve zdejší místnosti je neustále mrazivo, najednou se mu tu ale zdálo nepříjemně horko. Navzdory průvanu – mizerné počasí vše jen zhoršovalo – mu po šíji stékal pot. Zelená zář monitoru mu zničehonic připadala příliš ostrá a měl co dělat, aby udržel dech klidný a vyrovnaný. Během poslední pravidelné kontroly mu doktor oznámil, že má vysoký krevní tlak a měl by ze svého života vyřadit všechny stresory.

Jedním takovým stresorem byla paní Jenkinsová.

Nechal si tu úvahu pro sebe.

Jeho malý dřevěný pracovní stůl stál skoro uprostřed pracoviště: stůl 7 v řadě L v místnosti o dvaceti šesti řadách po čtrnácti stolech. Mezi stoly nezbylo prakticky žádné místo. Hubeňour by se mezi nimi bez problému protáhl, ale člověk s několika kily navíc („několik“ tu samozřejmě bylo klíčové

slovo)? Kdyby směli mít na stole osobní drobnosti, někdo jako Linus by dozajista způsobil katastrofu. Jelikož to ale bylo proti pravidlům, většinou širokými boky jen narážel do stolů a následně se omlouval těm, kdo po něm loupli škaredým pohledem. Byl to jeden z důvodů, proč obvykle čekal, dokud se místnost z velké většiny nevyprázdnila, než na konci dne odešel domů. To a také fakt, že mu nedávno bylo čtyřicet a jediné, co ve svém životě měl, byl malinký domek, protivná kočka, která patrně všechny přežije, a neustále se zvětšující obvod pasu, do kterého ho doktor se záludnou potměšilostí dloubal, zatímco do nebe vychvaloval přednosti diety.

Proto si dnes koupil v jídelně navlhlý sendvič.

Nad nimi visely příšerně rozjásané nápisy jako ODVÁDÍTE SKVĚLOU PRÁCI a KAŽDÁ MINUTA DNE SE POČÍTÁ, PROTOŽE PROMARNĚNÁ MINUTA JE ZTRACENÁ MINUTA. Linus je z duše nenáviděl.

Položil ruce na stůl, aby si nezarýval nehty do dlaní. Pan Tremblay, který seděl u stolu 6 v řadě L, se na něj temně usmál. Byl mnohem mladší a zdálo se, že se ve své práci vyžívá. „Teď to schytáte," zamumlal k Linusovi.

Paní Jenkinsová dorazila k jeho stolu s ústy staženými do tenké linky. Jak u ní bylo zvykem, silnou vrstvu líčidel si zjevně nanesla potmě a bez použití zrcadla. Tmavá růž na jejích lících měla fuchsiový odstín a rtěnka barvu krve. Na sobě měla černý kalhotový kostým zapnutý až pod bradu. Byla hubená jako lunt a pod napnutou kůží jí ostře vyčnívaly kosti.

Na druhou stranu Gunther měl tvářičku jako pan Tremblay. Říkalo se, že je synem Někoho Důležitého, pravděpodobně člena nejvrcholovějšího managementu. Ačkoli toho Linus s kolegy moc nenamluvil, slyšel, o čem si šeptají. Už dávno zjistil, že když mlčí, lidé často zapomenou, že vůbec existuje. Matka mu jednou v dětství řekla, že dokonale splývá s omítkou i na tu si člověk vzpomene pouze tehdy, když ho na ni někdo upozorní.

„Pane Bakere," zopakovala paní Jenkinsová a prakticky jeho jméno zavrčela.

Gunther stál vedle ní a svrchu se na něj culil. Nebyl to hezký úsměv. Měl dokonalé zuby, bílé a hranaté, a ve tvářích dolíčky. Byl pohledný, ale takovým mrazivým způsobem. Jeho úsměv měl být hezký, jenže mu nepronikal do očí. Linus věřil, že se Gunther doopravdy usmívá jen tehdy, když provádí přepadové kontroly a dlouhou tužkou škrábe na psací podložku důtku za důtkou.

Možná právě o to šlo. Možná Linus dostane svoji první důtku, čemuž se od doby, co Gunther se svým bodovým systémem dorazil, jakoby zázrakem vyhýbal. Věděl, že jsou neustále monitorováni. U stropu visely velké kamery a všechno natáčely. Pokud někoho nachytaly, jak dělá něco, co by neměl, velké reproduktory na stěnách zapraskaly a zazněla z nich výtka pro stůl 2 v řadě K nebo pro stůl 13 v řadě Z.

Linus se nikdy nachytat nedal. Na to byl příliš chytrý. A příliš se bál.

Možná ale nebyl dost chytrý nebo se dost nebál.

Dostane důtku.

Anebo možná hned *pět* a záznam do osobní složky, což poskvrní jeho příkladných sedmnáct let služby pro oddělení. Možná si všimli skvrny na jeho košili. Osobní vzhled se řídil přesně danými pravidly. Byl do všech detailů popsán na stránkách 242–246 v *PRAVIDLECH A SMĚRNICÍCH*, v příručce pro zaměstnance oddělení péče o magickou mládež. Možná ho kvůli skvrně někdo nahlásil. Linuse by to ani v nejmenším nepřekvapilo. A nevyhodili už lidi kvůli menším drobnostem?

Linus věděl, že ano.

„Paní Jenkinsová," řekl hlasem sotva silnějším než šepot. „Rád vás vidím." Byla to lež. Vidět paní Jenkinsovou nikdy nepřinášelo radost. „Co pro vás mohu udělat?"

Guntherův úsměv se rozšířil. Takže možná *deset* důtek. Dresink byl koneckonců oranžový. Nebude potřebovat kra-

bici na osobní věci. Jediné, co mu tady patřilo, byl oděv, který měl na sobě, a podložka pod myš s vybledlým obrázkem bílé písčité pláže a toho nejmodřejšího oceánu na světě. V horní části stálo NECHTĚL BYS BÝT TADY?

Ano. Každý den.

Nezdálo se, že by paní Jenkinsová cítila potřebu na Linusův pozdrav odpovědět. „Co jste provedl?“ obořila se na něj a obočí jí vyšplhalo k linii vlasů, což mělo být fyzicky nemožné.

Linus těžce polkl. „Promiňte, ale asi nemám tušení, o čem to mluvíte.“

„Tomu se mi jenom těžko věří.“

„Ach. To je mi… líto?“

Gunther něco naškrábal na psací podložku. Patrně dával Linusovi další důtku za skvrny od potu v podpaží. S těmi už teď nic nezmohl.

Nezdálo se, že by paní Jenkinsová omluvu přijala. „Musel jste *něco* provést.“ Zněla velmi neústupně.

Možná by měl přiznat tu skvrnu od dresinku. Bude to jako strhnout náplast. Je lepší udělat to najednou, a ne po kouskách. „Ano. No, pochopte, snažím se jíst zdravěji. Držet tak trochu dietu.“

Paní Jenkinsová se zamračila. „Dietu?“

Linus trhaně kývl. „Na příkaz doktora.“

„Máte trochu nadváhu, co?“ zeptal se Gunther a zdál se tím až moc potěšen.

Linus zrudl. „Asi.“

Gunther vydal soucitný zvuk. „Všiml jsem si. Chudáčku. Je ale asi lépe začít pozdě než nikdy.“ Okrajem psací podložky si poklepal na své ploché břicho.

Gunther byl nechutný. Linus si tu úvahu nechal pro sebe. „Skvělé.“

„Ještě jste mi neodpověděl na otázku,“ vyštěkla paní Jenkinsová. „Co jste mohl provést?“

Ať už to má za sebou. „Chybu. Jsem nešika. Snažil jsem se sníst salát, jenže kapusta má očividně vlastní hlavu a vyklouzla mi z…“

„Netuším, o čem to žvaníte,“ prohlásila paní Jenkinsová a opřela se rukama o stůl. Černě nalakovanými nehty cvakala o dřevěnou desku. Znělo to jako rachocení kostí. „Sklapněte.“

„Ano, madam.“

Zírala na něj.

Ostře se mu zkroutil žaludek.

„Vyžádali si,“ řekla pomalu, „abyste se zítra ráno zúčastnil schůzky s nejvrcholovějším managementem.“

To nečekal. Ani v nejmenším. Vlastně ze všech věcí, které mohla Bedelia Jenkinsová v tu chvíli říct, byla tahle ta nejméně pravděpodobná.

Zamrkal. „Co prosím?“

Narovnala se, paže zkřížila pod ňadry a uchopila se za lokty. „Četla jsem vaše zprávy. Jsou přinejlepším marginálně vyhovující. Takže si představte moje překvapení, když jsem obdržela interní zprávu o tom, že si žádají Linuse Bakera.“

Linuse zamrazilo. Za celou svoji kariéru se s nejvrcholovějším managementem nikdy nesešel. Nejvrcholovější management *vídal* pouze během oběda o svátcích, kdy jeho členové stáli v jedné řadě v přední části místnosti a z plechových nádob rozdávali vysušenou šunku a hrudkovitou bramborovou kaši, zubili se na své podřízené a ujišťovali je, že si za svoji těžkou dřinu zaslouží dobré jídlo. To si samozřejmě museli sníst u pracovních stolů, neboť svých patnáct minut na oběd prostáli ve frontě, ale přesto.

Bylo *září*. Svátky byly *měsíce* daleko.

A teď si ho podle paní Jenkinsové vyžádali osobně. Ještě neslyšel, že by se to stalo. Rozhodně to nemohlo věstit nic dobrého.

Paní Jenkinsová se tvářila, jako by čekala na odpověď. Netušil, co říct, proto vyhrkl: „Musí to být nějaká chyba.“

„Chyba," zopakovala paní Jenkinsová. „*Chyba*."

„A-ano?"

„Nejvrcholovější management nedělá chyby," uculil se Gunther.

To byla pravda, ano. „Pak nevím."

Jeho odpověď paní Jenkinsovou nepotěšila. Linus si v tu chvíli uvědomil, že *ona* neví nic víc než to, co mu říká, kterážto představa ho z důvodů, které raději podrobněji nerozebíral, trochu podle potěšila. Pravda, všechno bylo podbarveno nepředstavitelnou hrůzou, přesto to tak cítil. Netušil, co to z něj dělá za člověka.

„Ach, Linusi," řekla mu jednou matka. „Není zdvořilé radovat se z utrpení jiných. Je to hrozné."

Nikdy si nedovoloval radovat se.

„Vy to nevíte," řekla paní Jenkinsová a znělo to, jako by se chystala k úderu. „Třeba jste si stěžoval? *Možná* neumíte ocenit mé dohlížecí metody a řekl jste si, že mě obejdete? Je to tak, pane Bakere?"

„Ne, madam."

„Líbí se vám mé dohlížecí metody?"

Rozhodně ne. „Ano."

Gunther zaškrábal tužkou na psací podložku.

„A jaké přesně jsou mé dohlížecí metody?" zeptala se paní Jenkinsová.

Dilema. Linus nerad lhal o čemkoli. I z nevinných lží ho rozbolela hlava. A jakmile člověk začal lhát, musel to dělat znovu a znovu, až si musel pamatovat *stovky* lží. Upřímnost byla snadnější.

Jenže existovaly případy nouze. Jako byl tento. A nemusel přece lhát, aspoň ne úplně. Pravda se dala překroutit a pořád vypadala jako pravda. „Velmi autoritativní."

Obočí jí vystřelilo k linii vlasů. „Jsou, že ano?"

„Velmi."

Zvedla ruku a luskla prsty. Gunther přehrabal papíry na

své podložce a podal jí krémově bílý list. Uchopila ho dvěma prsty, jako by se obávala, aby se nenakazila a nenaskákaly jí vředy. „Zítra ráno přesně v devět, pane Bakere. Bůh vám pomáhej, jestli se opozdíte. Promeškanou dobu si samozřejmě napracujete. Třeba i o víkendu, pokud to bude nezbytné. Ještě aspoň týden se nechystáte do terénu."

„Ovšem," souhlasil Linus rychle.

Znovu se předklonila a ztišila hlas do úplného šepotu. „A jestli zjistím, že jste si na mě stěžoval, udělám vám ze života peklo. Rozumíte mi, pane Bakere?"

Rozuměl. „Ano, madam."

Upustila papír na jeho pracovní stůl. Doplachtil na roh a málem spadl na podlahu. Dokud stála za ním, neodvažoval se natáhnout a chytit ho.

Potom se otočila na podpatcích a křikla, ať se všichni *raději* věnují práci, pokud vědí, co je pro ně dobré.

Ihned se znovu ozvalo cvakání klávesnic.

Gunther dál stál u jeho stolu a divně na něj hleděl.

Linus se zavrtěl na židli.

„Nevím, proč si vyžádali zrovna vás," řekl Gunther nakonec a znovu se mu vrátil ten příšerný úsměv. „Rozhodně tu máme… *vhodnější* lidi. Ach, a pane Bakere?"

„Ano?"

„Máte na košili skvrnu. To je nepřijatelné. Dostáváte důtku. Postarejte se, aby se to už neopakovalo." Poté se obrátil a následoval paní Jenkinsovou pryč uličkami.

Linus tajil dech, dokud se neocitli v řadě B, potom prudce vydechl. Košili si bude muset hned po návratu domů vyprat, pokud chce mít nějakou šanci dostat z ní skvrny od potu. Promnul si rukou obličej, protože si nebyl jistý, co vlastně cítí. Rozhodně byl podrážděný. A velmi pravděpodobně i vyděšený.

Pan Tremblay u sousedního stolu se ani nesnažil předstírat, že nenatahuje krk, aby se podíval, co stojí na stránce, kterou

tu paní Jenkinsová nechala. Linus ji sebral, dával si ale pozor, aby neohnul rohy.

„Koledoval jste si o to, že jo?“ zeptal se pan Tremblay a ta představa u něj vyvolala nepřístojné veselí. „Zajímalo by mě, kdo bude mým novým sousedem.“

Linus ho ignoroval.

Stránku podsvětlovala zelená zář jeho monitoru, takže tlustě vytištěná slova působila o to děsivěji.

Říkala:

ODDĚLENÍ PÉČE O MAGICKOU MLÁDEŽ
INTERNÍ SDĚLENÍ NEJVRCHOLOVĚJŠÍHO MANAGEMENTU

CC: BEDELIA JENKINSOVÁ

PAN LINUS BAKER SE VE STŘEDU 6. ZÁŘÍ V DEVĚT RÁNO DOSTAVÍ DO KANCELÁŘÍ NEJVRCHOLOVĚJŠÍHO MANAGEMENTU.

SÁM.

A to bylo vše.

„Ach, božínku,“ zašeptal Linus.

Když to odpoledne odbila pátá, začali lidé okolo Linuse vypínat počítače a oblékat si kabáty. V družném hovoru opouštěli místnost. Linusovi nepopřála dobrou noc ani jediná osoba. Popravdě na něj většina z nich při odchodu civěla. Ty, kteří seděli příliš daleko, než aby slyšeli, co mu paní Jenkinsová řekla, o tom patrně zpravil spekulativní šepot jejich kolegů. Drby musely být divoké a naprosto zcestné, jelikož ale sám neměl nejmenší zdání, proč byl předvolán, nemohl proti nim jakkoli protestovat.

Čekal až do půl šesté, pak se sám začal pro dnešek balit. V tu dobu už byla místnost skoro prázdná, i když v kanceláři paní Jenkinsové na opačném konci se pořád svítilo. Byl rád,

že při odchodu nebude muset jít kolem. Nemyslel si, že by dnes zvládl další setkání s ní.

Jakmile jeho monitor potemněl, zvedl se a z opěradla židle si sundal kabát. Natáhl si ho, pak zasténal, když si vzpomněl, že doma nechal deštník. Podle zvuku poznal, že liják pořád neustal. Jestli si pospíší, ještě stihne autobus.

Cestou ven vrazil jenom do šesti stolů ve čtyřech řadách. Dal si ale pozor, aby je vrátil zpět na místo.

Dneska si dá na večeři zase salát. A bez dresinku.

Autobus nestihl.

Zahlédl pouze jeho koncová světla, jak burácel pryč ulicí. Reklama vzadu s usmívající se ženou a nápisem VIDÍŠ NĚCO, ŘEKNI NĚCO! REGISTRACE POMÁHÁ VŠEM! byla jasně vidět i přes dešťovou clonu.

„No ovšem," zabrblal si pro sebe.

Za patnáct minut pojede další.

Zvedl si aktovku nad hlavu a čekal.

Z autobusu (který měl samozřejmě deset minut zpoždění) vystoupil několik bloků od domu.

„Venku pořádně lije," řekl mu řidič.

„Máte skvělé pozorovací schopnosti," odvětil Linus, když sestoupil dolů na chodník. „Opravdu. Díky za vaši…"

Dveře se za ním zabouchly a autobus se rozjel. Zadním kolem najel do velké louže a pocákal Linuse až ke kolenům.

Linus si povzdychl a začal se vléct domů.

V sousedství vládl klid a pouliční osvětlení působilo i ve studeném dešti vřele. Domky tu byly malé, ulici však lemovaly stromy, jejichž listí začínalo měnit barvu z nevýrazné zelené v ještě fádnější červenou a zlatou. U Lakewoodské 167 tiše kvetly růžové keře. V čísle 193 měli psa, který rozčileně ňafal pokaždé, když ho uviděl. U čísla 207 visela na stromě houpačka ze staré pneumatiky, děti, které tu žily, si ale oči-

vidně myslely, že už jsou na podobné věci příliš staré. On sám nikdy houpačku z pneumatiky neměl. Vždycky ji chtěl, matka ale tvrdila, že je příliš nebezpečná.

Zahnul do menší uličky vpravo a tam, nalevo, byla Hermesova 86.

Domov.

Nevypadal nic moc. Byl malinký a zadní plot potřeboval vyměnit. Měl ale hezkou verandu, kde mohl člověk vysedávat a sledovat, jak ubíhá život, pokud tedy na takové věci byl. Na záhoně vpředu rostly slunečnice, vysoké kytky, které se kolébaly ve studeném vánku, nyní však byly kvůli nadcházejícímu večeru a bezútěšnému dešti zavřené. Pršelo už celé týdny, většinou šlo o nepříjemné mžení proložené únavným deštěm.

Domek možná nebyl nic moc, ale patřil Linusovi a nikomu jinému.

Zastavil se u schránky vpředu a vyzvedl si dnešní poštu. Zdálo se, že jde hlavně o letáky, adresované neosobně REZIDENTOVI. Linus si nedokázal vzpomenout, kdy naposledy dostal dopis.

Vystoupal na verandu a marně se snažil setřást si z kabátu vodu, když odvedle zaslechl své jméno. Povzdychl si a přemýšlel, jestli by mu prošlo, kdyby předstíral, že nic neslyšel.

„Ať vás to ani nenapadne, pane Bakere," řekla žena.

„Nevím, o čem to mluvíte, paní Klapperová."

Edith Klapperová, žena neodhadnutelného věku (ačkoli si myslel, že už překonala stáří a vstoupila do legendární země fosilií), seděla ve froté županu na verandě a v ruce jako vždy držela zapálenou dýmku, takže se jí kolem natupírovaného účesu vinul kouř. Odchrchlala si do papírového kapesníku, který měla patrně vyhodit už před hodinou. „Vaše kočka zase honila na mojí zahradě veverky. Víte, co si o tom myslím."

„Kalliopé si dělá, co chce," připomněl jí. „Nekontroluju ji."

„Možná byste se o to měl *pokusit*," vyštěkla paní Klapperová.

„Správně. Hned se do toho pustím."

„Posmíváte se mi, pane Bakere?"

„To by mě ani ve snu nenapadlo." Snil o tom často.

„To bych si vyprosila. Dneska už nikam nepůjdete?"

„Ne, paní Klapperová."

„Zase žádné rande, co?"

V ruce pevněji sevřel rukojeť aktovky. „Žádné rande."

„Žádná šťastná slečinka?" Potáhla z dýmky a z nosu vyfoukla hustý kouř. „Ach. Promiňte. Muselo mi to vypadnout. Vy na slečinky nejste, co?"

Nevypadlo jí to. „Ne, paní Klapperová."

„Můj vnuk je účetní. Velmi stabilní. Většinou. Má sice sklony k bezuzdnému alkoholismu, ale kdo jsem já, abych soudila jeho neřesti? Účetnictví je těžká dřina. Všechna ta čísla. Zavolám mu."

„Byl bych radši, kdybyste to nedělala."

Zachechtala se. „Jste pro něho příliš dobrý, co?"

Linus vyprskl. „Já ne… nejsem… na takové věci nemám *čas*."

Paní Klapperová se mu vysmála. „Možná byste měl zvážit udělat si ho, pane Bakere. Být sám ve vašem věku není dobré. Ani nechci pomyslet, co by se stalo, kdybyste si vystřelil mozek z hlavy. Srazilo by to cenu všech nemovitostí v okolí."

„Já netrpím depresí!"

Změřila si ho. „Fakticky? Proč ne?"

„Potřebujete ještě něco, paní Klapperová?" zeptal se Linus skrz zaťaté zuby.

Odbyla ho mávnutím ruky. „Fajn, jděte si. Běžte. Oblečte si pyžamo, pusťte si ten svůj starý gramofon a tančete si po obýváku jako obvykle."

„*Žádal* jsem vás, abyste mě přestala špehovat přes okno!"

„No ovšem," řekla. Opřela se v křesle a strčila si dýmku do úst. „Ovšemže jste to udělal."

„Dobrou noc, paní Klapperová," zavolal a strčil klíč do zámku.

Nečekal na odpověď. Zavřel za sebou a dveře dobře zamkl.

Kalliopé, zplozenec pekla, seděla na okraji jeho postele, švihala ocasem a pozorovala ho světle zelenýma očima. Začala příst. U většiny koček by to byl konejšivý zvuk. U Kalliopé ovšem naznačoval, že kuje ďábelské pikle a spřádá zákeřné plány.

„Na sousedním dvorku nemáš co dělat," pokáral ji, když si svlékal sako.

Dál předla.

Před deseti lety ji našel jako malé koťátko pod verandou, kde vřískala, jako by jí hořel ocas. Naštěstí nehořel, když však pod verandu vlezl, zasyčela na něj, nahrbila se a chlupy na hřbetě se jí zježily. Nečekal na to, až mu rozdrápe obličej, rychle zařadil zpátečku a zmizel v domě s tím, že když ji bude dostatečně dlouho ignorovat, odtáhne.

Neodtáhla.

Místo toho většinu noci provřeštěla. Snažil se spát. Dělala příšerný kravál. Strčil si hlavu pod polštář. Nepomohlo to. Nakonec sebral baterku a smeták a chystal se do ní dloubat tak dlouho, dokud nezmizí. Čekala na něj na verandě, přímo před dveřmi. Tak ho to překvapilo, že smeták upustil.

Vešla do jeho domu, jako by jí patřil.

A už neodešla, a to bez ohledu na to, kolikrát jí Linus hrozil.

Po šesti měsících to konečně vzdal. V tu dobu už byl dům plný hraček a kočičího záchodku a mističek na žrádlo a vodu se jménem KALLIOPÉ na boku. Nebyl si tak úplně jistý, jak se to stalo, ale stalo se to.

„Paní Klapperová tě jednou dostane," varoval ji, zatímco si svlékal mokré šaty. „A já tu nebudu, abych tě zachránil. Budeš si hodovat na veverce a ona tě… No dobrá, tak nevím, co ti provede. Ale *něco* ti rozhodně provede. A mně z toho nebude vůbec smutno."

Pomalu mrkla.

Povzdychl si. „Fajn. Trochu smutno mi bude."

Oblékl si pyžamo a zapnul si ho. Na hrudníku mělo vyšitý monogram LB, dostal ho totiž darem od svého oddělení za patnáct let služby. Vybral si ho z katalogu, který mu v den výročí dali. Katalog měl celé dvě stránky. Na jedné bylo pyžamo. Na druhé svícen.

Vybral si pyžamo. Vždycky chtěl vlastnit něco s monogramem.

Posbíral mokrý oděv a opustil pokoj. Hlasité žuchnutí za ním mu prozradilo, že je sledován.

Špinavý pracovní oděv hodil do pračky, dal ho namáčet a šel připravit večeři.

„Nepotřebuju účetního," řekl Kalliopé, zatímco se mu proplétala mezi nohama. „Musím myslet na jiné věci. Jako třeba na zítřek. Proč si musím pořád dělat starosti se zítřky?"

Instinktivně se přesunul ke staré Victrole. Procházel desky v zásuvce pod gramofonem, dokud neobjevil tu, kterou hledal. Vytáhl ji z obalu, vložil ji do gramofonu a umístil na ni jehlu.

Everly Brothers spustili o tom, že stačí snít.

Cestou do kuchyně se pohupoval sem a tam.

Suché žrádlo pro Kalliopé.

Salát z pytlíku pro Linuse.

Podváděl, ale jenom trochu.

Šplíchanec dresinku nikdy nikomu neublížil.

„Kdykoli tě chci," zpíval tiše. „Stačí, abych snil."

Kdyby se Linuse Bakera někdo zeptal, jestli je osamělý, svraštil by překvapeně obličej. Tato myšlenka by mu byla cizí, skoro by ho šokovala. A ačkoli ho z těch nejmenších lží bolela hlava a kroutil se mu žaludek, existovala slušná šance, že by řekl ne, třebaže byl a skoro zoufale.

A jedna jeho část by tomu i věřila. Už dávno akceptoval, že někteří lidé zůstanou sami bez ohledu na to, jak dobré mají

srdce nebo kolik mají lásky na rozdávání. Byl to jejich životní úděl a Linus už ve dvaceti sedmi letech pochopil, že on pravděpodobně dopadne stejně.

K takovým úvahám ho nepřivedlo nic konkrétního. Cítil se prostě… matnější než ostatní. Jako by byl jedinou zašlou věcí v jinak křišťálově čistém světě. Neměl být viděn.

Tehdy to akceptoval a nyní mu bylo čtyřicet, měl vysoký krevní tlak a kolem pasu pneumatiku. Jistě, byly chvíle, kdy na sebe hleděl do zrcadla a přemítal, jestli ostatním něco neuniká. Byl bledý. Tmavé vlasy nosil krátké a upravené, i když se zdálo, že na vršku začínají řídnout. Okolo úst a očí měl vrásky. Tváře měl plné. Pneumatika zatím připomínala jen tu od skútru, pokud si ale nedá pozor, bude jednou sedět náklaďáku. Vypadal… dobře.

Vypadal jako skoro všichni lidé, kteří překročí čtyřicítku.

Zatímco Linus Baker jedl ve své maličké kuchyni ve svém maličkém domku svůj salát s kapkou nebo dvěma dresinku, zatímco bratři Everlyové zpívali malé Susie, aby se vzbudila, a myslí se mu táhly obavy ze zítřejší schůzky s nejvrcholovějším managementem, skutečnost, že by mohl být osamělý, ho ani nenapadla.

Existovali koneckonců lidé, kteří toho měli mnohem míň než on. On měl střechu nad hlavou, v břiše žrádlo pro králíky a na pyžamu monogram.

Navíc na tom nesešlo.

Neměl čas jen sedět a zabývat se podobně frivolními úvahami. Ticho je někdy tou nejhlasitější věcí na světě. A to nepůjde.

Aby svým myšlenkám zabránil toulat se, vzal do ruky svůj domácí výtisk *PRAVIDEL A SMĚRNIC* (o 947 stránkách, který si pořídil za skoro dvě stě dolarů; jednu kopii měl v práci, připadalo mu ale správné mít jednu i doma) a pustil se do čtení pasáží drobným písmem. Ať už zítřek přinese cokoli, raději by se měl připravit.

TŘI

Následující ráno dorazil do kanceláře skoro o dvě hodiny dřív. Nikdo jiný tam ještě nebyl, všichni patrně stále leželi bezpečně stulení a bez jediné starosti ve svých postelích.

Zamířil ke svému stolu, posadil se a zapnul počítač. Známý zelený svit monitoru mu žádnou útěchu nepřinesl.

Snažil se zvládnout co nejvíc práce, neustále si však byl vědom hodin, které mu nad hlavou odtikávaly jednotlivé vteřiny.

Místnost se začala plnit ve tři čtvrtě na osm. Přesně v osm se za cvakání podpatků objevila paní Jenkinsová. Linus se svezl na židli, přesto na sobě cítil její oči.

Snažil se pracovat. Opravdu. Zelená slova na obrazovce mu však splývala. Neuklidnila ho ani četba *PRAVIDEL A SMĚRNIC*.

Přesně o tři čtvrtě na devět vstal ze židle.

Lidé u stolů okolo se otočili a zírali na něj.

Ignoroval je, s těžkým polknutím vzal do ruky aktovku a vydal se řadami.

„Promiňte," zamumlal u každého stolu, do kterého vrazil. „Omlouvám se. Je mi to tak líto. Zdá se mi to, nebo jsou ty stoly čím dál víc namačkané na sobě? Promiňte. Nechtěl jsem."

Když opouštěl místnost, stála paní Jenkinsová ve dveřích své kanceláře. Gunther vedle ní škrábal svojí dlouhou tužkou něco na psací podložku.

☼ ☼ ☼

Kanceláře nejvrcholovějšího managementu se nacházely v pátém patře budovy oddělení péče o magickou mládež. O pátém patře slyšel nejrůznější drby, většina přitom byla přímo alarmující. Osobně tam nikdy nebyl, předpokládal však, že aspoň *část* zvěstí musí být pravdivá.

Ve výtahu byl sám, když stiskl tlačítko, které nečekal, že někdy stiskne.

Lesklý žlutý knoflík s číslem pět.

Výtah začal stoupat vzhůru. Linusův žaludek ale jakoby zůstal v přízemí. Byla to nejdelší cesta výtahem, jakou kdy podstoupil, musela totiž trvat aspoň dvě minuty. Nepomohlo, že výtah ve prvním patře zastavil a začal se plnit lidmi. Žádali o stisknutí dvojky, trojky a čtyřky, nikdo však nepožádal o pětku.

Hrstka vystoupila ve druhém patře. Další ve třetím. A ve čtvrtém zbytek. Zvědavě na něj pohlédli. Pokusil se usmát, byl si ovšem jistý, že se spíše zašklebil.

Když výtah opět začal stoupat, zůstal v něm sám.

Než se dveře v pátém patře otevřely, byl už zpocený jako kůň.

Rozhodně nepomohlo, že se výtah otevřel do dlouhé, studené chodby s kamennou podlahou a zlatými lampičkami na stěnách, které jen tlumeně svítily. Na jednom jejím konci se nacházel výtah, ve kterém právě stál. Na tom opačném viděl okýnko se staženou roletou a hned vedle něj velké dřevěné dvoukřídlé dveře. Kovový nápis nad nimi hlásal:

NEJVRCHOLOVĚJŠÍ MANAGEMENT
JEN PŘEDEM DOMLUVENÉ SCHŮZKY

„Tak jo, starouši," pošeptal si. „Zvládneš to."

Jeho nohám to nějak nedocházelo. Zůstávaly pevně přilepené k podlaze.

Dveře výtahu se začaly zavírat. Nechal je. Výtah se však nerozjel.

V tu chvíli Linus zcela vážně zvažoval, že by prostě sjel zpátky dolů, opustil budovu OPOMMu a možná šel a šel, až už by jít nedokázal, jednoduše proto, aby zjistil, kde skončí.

Znělo to dobře.

Místo toho opět stiskl pětku.

Dveře se opět otevřely.

Odkašlal si. Zvuk se rozlehl chodbou.

„Na zbabělost není čas," pokáral se tiše. „Hlavu vzhůru. Co víš, třeba se tě chystají povýšit. Na nějaký *fakt vysoký* post. S fakt vysokým platem, takže si konečně budeš moct zajet na dovolenou, o které jsi vždycky snil. Písečná pláž. Modrý oceán. Nechtěl bys tam být?"

Chtěl. Přál si to z celého srdce.

Linus pomalu vykročil chodbou. Okna po jeho levici bičoval liják. Lampičky po jeho pravici poblikávaly. Jeho polobotky na podlaze vrzaly. Zatahal se za kravatu.

Dostat se na druhou stranu chodby mu trvalo celé čtyři minuty. Podle jeho hodinek bylo za pět minut devět.

Zkusil dveře.

Bylo zamčeno.

Na okýnku u dveří byla zevnitř stažená kovová roleta. Hned vedle byla umístěna kovová destička s tlačítkem po straně.

Krátce zauvažoval, pak tlačítko stiskl. Za kovovou roletou to hlasitě zabzučelo. Čekal.

Ve skle okýnka viděl svůj odraz. Osoba, která na něj civěla, měla vytřeštěné oči a ve tváři šokovaný výraz. Kvapně si uhladil vlasy, které se mu na jedné straně jako vždy trochu ježily. Upravil si kravatu, narovnal ramena a vtáhl břicho.

Kovová roleta vyjela nahoru.

Za ní se objevila znuděně vypadající mladá žena s jasně rudými rty. Chvíli přežvykovala, pak vyfoukla růžovou bublinu, a když praskla, vtáhla žvýkačku zpátky do úst. Naklonila

hlavu na stranu a na ramenou jí poskočily blond kudrny. „‘Sím?“ zeptala se.

Pokusil se promluvit, ale nešlo to. Odkašlal si a zkusil to znovu. „Ano. V devět mám schůzku.“

„S kým?“

To byla zajímavá otázka, na kterou neměl odpověď. „Já… vlastně nevím.“

Slečna Žvýkačka na něj civěla. „Vy máte schůzku, ale nevíte s kým?“

Tak nějak. „Ano?“

„Jméno?“

„Linus Baker.“

„Roztomilé,“ řekla a dokonale upravenými nehty začala ťukat do klávesnice. „Linus Baker. Linus Baker. Linus…“ Vykulila oči. „Ach. Chápu. Okamžíček, prosím.“

Kovová roleta prudce sjela zpátky dolů. Linus zamrkal a nebyl si jistý, co má dělat. A tak čekal.

Minutu.

A pak další.

A pak další.

A pak…

Kovová roleta vyjela opět vzhůru. Slečna Žvýkačka o něj najednou jevila mnohem větší zájem. Předklonila se, až skoro přitiskla tvář na sklo, které je od sebe oddělovalo. Trochu se zamlžilo jejím dechem. „Čekají na vás.“

Linus udělal krok vzad. „Kdo?“

„Všichni,“ řekla a sjela ho pohledem. „Celý nejvrcholovější management.“

„Ach,“ hlesl Linus slabě. „To je skvělé. A určitě chtějí mě?“

„*Jste* Linus Baker, ne?“

To doufal, nevěděl totiž, jak být někým jiným. „Jsem.“

Ozval se bzučák, dveře vedle něj cvakly a tiše se otevřely. „Pak jo, pane Bakere,“ řekla mu a líce se jí při žvýkání na-

douvaly. „Chtějí vás. A být vámi, raději bych hnula kostrou. Nejvrcholovější management fakt nerad čeká.“

„Jistě,“ řekl. „Jak vypadám?“ Ještě víc vtáhl břicho.

„Jako byste neměl tušení, co tu vlastně chcete,“ řekla a zase stáhla kovovou roletu dolů.

Linus se teskně ohlédl po výtazích na druhém konci chodby.

Nechtěl bys být tady? ptaly se ho.

Chtěl. Fakt moc.

Přesunul se od okýnka ke dveřím.

Vedly do kruhové místnosti se skleněnou rotundou namísto stropu. Uprostřed stála fontána, kamenná socha muže v plášti, z jehož natažených rukou crčela voda. Studené šedé oči upíral vzhůru. Kolem sebe měl malé kamenné děti, které se ho držely za nohy a na hlavičky jim šplíchala voda.

Po Linusově pravici se otevřely dveře. Slečna Žvýkačka vyšla ven ze své kukaně. Uhladila si šaty a hlasitě praskla bublinu. „Jste menší, než jste přes sklo vypadal,“ zkonstatovala.

Linus nevěděl, jak na to zareagovat, proto nic neřekl.

Povzdychla si. „Následujte mě, prosím.“ Pohybovala se jako ptáček, rychle a drobně cupitala. V půlce místnosti se po něm ohlédla. „To nebyl návrh.“

„Jistě,“ řekl Linus a vyrazil za ní tak rychle, že málem škobrtl o vlastní nohy. „Omlouvám se. Já… ještě nikdy jsem tu nebyl.“

„Očividně.“

Měl pocit, že ho právě urazila, jenom netušil jak. „Jsou tu… *všichni*?“

„Divné, že jo?“ Udělala další bublinu a roztomile ji praskla. „A zrovinka kvůli někomu, jako jste vy. Až do téhle chvíle jsem ani netušila, že vůbec existujete.“

„To se mi stává často.“

„Neumím si představit proč.“

Ano, rozhodně ho urážela. „Jací vlastně jsou? Vídám je, jenom když servírují hrudkovitou bramborovou kaši."

Slečna Žvýkačka se prudce zastavila a ohlédla se přes rameno. Linuse napadlo, že kdyby chtěla, patrně by dokázala otočit hlavu kolem dokola. „Hrudkovitou bramborovou kaši."

„Na oběd? O svátcích?"

„Tu připravuju já. Od *základů*."

Linus zbledl. „No, já… je to otázka chuti… vy určitě…"

Slečna Žvýkačka zabručela a znovu vykročila.

Linus nezačal dobře.

Dorazili ke dveřím na opačné straně rotundy. Byly černé se zlatým štítkem v horní části. Na štítku nestálo žádné jméno. Slečna Žvýkačka se natáhla a nehtem třikrát ťukla do dveří.

Vteřina, dvě, a pak…

Dveře se pomalu otevřely.

Uvnitř panovala tma.

Dokonce smolně černá tma.

Slečna Žvýkačka ustoupila stranou a obrátila se k němu. „Až po vás."

Zamžoural do tmy. „Hm, no, možná bychom tu schůzku mohli přeložit na jindy. Jak určitě víte, mám spoustu práce. Musím dokončit řadu hlášení…"

„Vstupte, pane Bakere," zahřímal z otevřených dveří hlas.

Slečna Žvýkačka se usmála.

Linus zvedl ruku a utřel si čelo. Málem upustil aktovku. „Takže asi půjdu dovnitř."

„Asi jo," souhlasila slečna Žvýkačka.

A taky to udělal.

Měl počítat s tím, že se za ním dveře zabouchnou, přesto se tak vyděsil, že málem vyletěl z kůže. Aktovku si tiskl k hrudi, jako by ho mohla ochránit. Tma ho dezorientovala. Byl si jist, že je to past a bude tu po zbytek svých dnů poslepu bloudit. Bylo by to skoro stejně zlé jako dostat padáka.

Jenže pak se u jeho nohou rozsvítila světla a ukázala

mu, kam jít. Cestička měkce žlutě zářila jako ta z pohádky. Zdráhavě vykročil pryč ode dveří. Když o nic neškobrtl, udělal další krok.

Světla ho vedla mnohem dál, než čekal, a nakonec u jeho nohou vytvořila kruh. Zastavil se, neboť si nebyl jist jak dál. Doufal, že se nebude muset dát na útěk před něčím strašlivým.

Nad hlavou se mu rozsvítilo další světlo, mnohem jasnější. Linus vzhlédl a zamžoural do něj. Připomínalo mu reflektor, zacílený přímo na něj.

„Aktovku si můžete odložit," ozval se hluboký hlas někde nad ním.

„To je v pořádku," odvětil Linus a pevně ji sevřel.

Potom, jako by někdo někde přehodil nějakou páčku, se nad ním objevila další světla a zespodu ozářila tváře čtyř lidí, v nichž Linus poznal členy nejvrcholovějšího managementu. Seděli vysoko nad ním, na velké kamenné zdi, a shlíželi na něj s různými výrazy zájmu.

Šlo o tři muže a jednu ženu, a přestože se Linus hned na začátku své kariéry u OPOMMu dozvěděl jejich jména, ani za život si na ně zrovna teď nemohl vzpomenout. Jeho mysl se prostě rozhodla, že má technické problémy, a nevysílala nic než bílý šum.

Jednoho po druhém si je prohlédl, zleva doprava, a na každého kývl, přičemž se snažil zachovat neutrální výraz.

Žena měla vlasy upravené do krátkého mikáda a zdobila ji velká brož ve tvaru brouka se třpytivými krovkami.

Jeden z mužů plešatěl a měl podbradek. Frkal do kapesníku a neustále chrchlal, jako by měl příšerně zahleněné hrdlo.

Druhý muž byl hubený jako lunt. Linuse napadlo, že kdyby se natočil bokem, prostě by zmizel. Na nose měl brýle s čočkami ve tvaru půlměsíce, které byly na jeho obličej příliš velké.

Poslední muž byl mladší než ostatní, možná Linusova věku, dalo se to však jen těžko určit. Měl vlnité vlasy a byl

děsivě pohledný. Linus v něm téměř ihned poznal člověka, který mu s úsměvem servíroval vyschlou šunku.

Ten promluvil jako první. „Děkujeme vám, že jste přišel, pane Bakere."

Linusovi vyprahlo v ústech. Olízl si rty. „Není… zač?"

Žena se předklonila. „Podle vaší osobní složky pracujete pro oddělení už sedmnáct let."

„Ano, madam."

„A po celou dobu na stejné pozici."

„Ano, madam."

„Proč?"

Protože neměl žádné jiné vyhlídky a přejít k dozoru se mu nechtělo. „Moje práce se mi líbí."

„Opravdu?" zeptala se a naklonila hlavu na stranu.

„Ano."

„Proč?"

„Jsem sociální pracovník," řekl a prsty mu lehce sklouzly po aktovce. „Neumím si představit důležitější pozici." Vytřeštil oči. „Samozřejmě kromě té vaší. Nemínil jsem tím…"

Obrýlený muž listoval papíry před sebou. „Mám tu vašich posledních šest hlášení, pane Bakere. Chcete vědět, co vidím?"

Ne, Linus nechtěl. „Prosím."

„Vidím někoho, kdo je velmi pečlivý. Racionální. A až překvapivě klinický."

Linus si nebyl jistý, jestli je to kompliment, nebo ne. Rozhodně to tak neznělo. „Sociální pracovník si musí zachovávat jistý odstup," recitoval poslušně.

Podbradek zafuněl. „Opravdu? Odkud to máte? Zní to povědomě."

„*Z PRAVIDEL A SMĚRNIC*," odpověděl Fešák. „A skutečně doufám, že to poznáváte. Většinu z toho jste osobně napsal."

Podbradek se vysmrkal do kapesníku. „To ano. Věděl jsem to.“

„Proč je důležité zachovat si jistý odstup?“ zajímala se žena a dál na něj hleděla svrchu.

„Protože by nebylo dobré přilnout k dětem, se kterými pracuji,“ řekl Linus. „Jsem tu proto, abych se ujistil, že sirotčince, které při inspekci navštívím, jsou v dokonalém stavu, nic víc. Jejich dobro je důležité, ale jako celku. Interakce s jedinci se neschvaluje. Mohla by ovlivnit můj úsudek.“

„S dětmi ale hovoříte,“ nadhodil Fešák.

„Ano,“ potvrdil Linus. „Hovořím. I s magickou mládeží ale můžete jednat profesionálně.“

„Doporučil jste za sedmnáct let praxe uzavření nějakého sirotčince, pane Bakere?“ zeptal se Brejloun.

Museli už znát odpověď. „Ano. Pětkrát.“

„Proč?“

„Prostředí nebylo bezpečné.“

„Takže se zajímáte.“

Linus začínal být celý popletený. „Nikdy jsem netvrdil, že se nezajímám. Dělám jenom to, co se ode mě žádá. Existuje rozdíl mezi přilnutím a empatií. Ty děti… nikoho jiného nemají. Právě proto se ocitly v sirotčinci. Neměly by večer ulehat s prázdným žaludkem nebo se obávat toho, že je někdo udře k smrti. Jenom proto, že je třeba tyto sirotky držet stranou od normálních dětí, neznamená to, že by se s nimi mělo nakládat jinak. Všechny děti bez ohledu na jejich… náturu nebo na to, čeho mohou být schopny, je třeba chránit bez ohledu na náklady.“

Podbradek si vlhce odkašlal. „Opravdu si to myslíte?“

„Ano.“

„A co se stalo s dětmi ze sirotčinců, které jste zavřel?“

Linus zamrkal. „To je věc dozorového orgánu. Já podávám doporučení a vedoucí se stará o zbytek. S největší pravděpodobností byly umístěny do škol, které OPOMM vede.“

Fešák se posunul na židli vzad a pohlédl na ostatní okolo sebe. „Je dokonalý."

„Souhlasím," pravil Podbradek. „Pro tak… citlivou věc jiné volby není."

Brejloun se zadíval dolů na Linuse. „Umíte být diskrétní, pane Bakere?"

Linus se cítil uražen. „Každý den pracuji s mládeží v utajení," odsekl ostřeji, než zamýšlel. „Jsem jako trezor. Nic se nedostane ven."

„A dovnitř očividně taky ne," opáčila žena. „Vyhovuje."

„Promiňte, ale můžu se zeptat, o čem *přesně* tady mluvíme? Vyhovuju *na co*?"

Fešák si přejel rukou po obličeji. „To, o čem teď budeme mluvit, neopustí tuto místnost, pane Bakere. Rozumíte? Jde o čtvrtou úroveň utajení."

Linus se zajíkavě nadechl. Čtvrtá úroveň znamenala tu nejvyšší úroveň utajení. Teoreticky věděl, že existuje, netušil ovšem, že se doopravdy používá. Za celou dobu řešil pouze jeden případ třetí úrovně a i ten byl nanejvýš znepokojivý. V jednom sirotčinci žila dívka, která se ukázala být líticí, zvěstovatelkou smrti. OPOMM povolali, když začala ostatním dětem vykládat, že zemřou. Problém byl, že se ukázalo, že měla pravdu. Ředitel sirotčince se rozhodl použít děti jako rituální pohanskou oběť. Linus i děti jen o vlásek unikli smrti. Po tomto případu dostal dvoudenní dovolenou, nejdelší za dlouhé roky.

„Proč já?" zeptal se hlasem jen o málo silnějším než šepot.

„Protože tu popravdě není nikdo jiný, komu bychom mohli věřit," přiznala žena prostě.

Linuse to mělo naplnit pýchou. Místo toho mu žaludek sevřela hrůza.

„Berte to prostě jako běžnou inspekci," navrhl Brejloun. „Neobdrželi jsme žádnou stížnost, sirotčinec, kam pojedete, je ale… Je zvláštní, pane Bakere. Je to velmi netradiční sirotčinec a tamních šest dětí představuje něco, s čím jste se

doposud ještě nikdy nesetkal, některé víc než jiné. Jsou… problematické.“

„Problematické? To má zname–“

„Vaším úkolem bude prověřit, že všechno je, jak má být,“ přerušil ho Fešák s malým úsměvem. „Pochopte, je to důležité. Ředitel toho sirotčince, jistý Arthur Parnassus, má dozajista správnou kvalifikaci, ale my máme jisté… obavy. Těch šest dětí představuje extrém a my si potřebujeme být jisti, že pan Parnassus je i nadále zvládne. Už jedno by bylo víc než dost, ale rovnou šest?“

Linus se zamyslel. Byl si jistý, že zná *všechny* ředitele v oblasti, ale… „O panu Parnassovi jsem nikdy neslyšel.“

„Ne, to asi ne,“ řekla žena. „Jedná se ale o čtvrtou úroveň utajení. Kdybyste o něm slyšel, znamenalo by to, že někdo vynáší informace. Zrádce nestrpíme, pane Bakere. Je to jasné? Úniky je třeba odstranit. Okamžitě.“

„Ano, ano,“ ujistil ji kvapně. „Ovšem. Nikdy bych…“

„Ovšemže ne,“ skočil mu do řeči Podbradek. „Je to jeden z důvodů, proč jsme vybrali vás. Měsíc, pane Bakere. Na ostrově, kde se sirotčinec nachází, strávíte jeden měsíc. Každý týden od vás budeme očekávat zprávu. Pokud objevíte něco alarmujícího, musíte nám dát okamžitě vědět.“

Linus cítil, že kulí oči. „*Měsíc*? Nemůžu odjet na *měsíc*. Mám své závazky!“

„Vaše současné případy budou přerozděleny,“ ujistil ho Brejloun. „Vlastně se tak už stalo.“ Nalistoval další papír. „A tady stojí, že žijete úplně sám. Nejste ženatý. Nemáte děti. Nikomu nebudete chybět, když na delší dobu odjedete.“

Zabolelo to víc, než mělo. Samozřejmě si byl těch věcí vědom, slyšet je ale takto bez obalu způsobilo, že se mu zadrhlo srdce. Přesto… „Mám kočku!“

Fešák si odfrkl. „Kočky jsou samotářští tvorové, pane Bakere. Určitě si ani nevšimne, že jste pryč.“

„Vaše zprávy budou určeny přímo nejvrcholovějšímu ma-

nagementu," řekla žena. „Půjdou k rukám pana Wernera, i když té věci budeme účastni všichni." Kývla na Fešáka. „A očekáváme, že budou stejně obsažné, jako byly ty předchozí. Vlastně na tom trváme. Třeba i víc, pokud to budete považovat za nezbytné."

„Paní Jenkinsová…"

„Bude o vašem zvláštním úkolu informována," ujistil ho Fešák – pan Werner. „Dozví se ale co nejmíň podrobností. Berte to jako povýšení, pane Bakere. Věřím, že už si ho dlouho zasloužíte."

„Já k tomu nemám co říct?"

„Berte to jako *mandatorní* povýšení," opravil se pan Werner. „Očekáváme od vás velké věci. A pokud vše proběhne hladce, kdo ví, kam vás to může zavést? Prosím, nezklamte nás. A teď si klidně vezměte na zbytek dne volno, abyste si mohl zařídit vše potřebné. Váš vlak odjíždí zítra časně ráno. Nějaké otázky?"

Tucty. Měl *tucty* otázek. „Ano! A co–"

„Výtečně," řekl pan Werner a tleskl. „Věděl jsem, že se na vás můžeme spolehnout, pane Bakere. Už se těšíme na vaše hlášení o tom, jak to tam na ostrově vypadá. Mělo by být přinejmenším zajímavé. A teď, ze všeho toho tlachání mi vyschlo v krku. Myslím, že je čas na čaj. Naše sekretářka vám ukáže cestu ven. Rádi jsme vás poznali."

Členové nejvrcholovějšího managementu jako jeden vstali, uklonili se mu a světla zhasla.

Linus vyjekl. Než mohl začít ve tmě bezmocně tápat, nahoře na zdi se znovu rozsvítilo světlo. Zamrkal do něj. Z výšky na něj shlížel pan Werner a tvářil se velmi zvláštně. Ostatní byli pryč.

„Ještě něco?" zeptal se Linus nervózně.

Pan Werner řekl: „Dávejte si pozor, pane Bakere."

To znělo skutečně děsivě. „Pozor?"

Pan Werner kývl. „Musíte se připravit. Nemůžu dostatečně

zdůraznit, o jak důležitý úkol jde. Nevynechejte sebemenší detail, a to bez ohledu na to, jak drobný nebo nepodstatný se vám bude zdát."

Linus se naježil. Pochybovat o jeho připravenosti byla jedna věc, ale zpochybňovat pečlivost jeho hlášení bylo něco úplně jiného. „Já vždycky –"

„Řekněme, že na tom, co objevíte, mám osobní zájem," přerušil ho pan Werner a zcela ignoroval Linusovo pobouřené prskání. „Nejde jen o obyčejnou zvědavost." Na rtech se mu objevil úsměv, v očích však nikoli. „Nesnáším zklamání, pane Bakere. Prosím, nezklamte mě."

„Proč zrovna tento sirotčinec?" zeptal se Linus dost bezradně. „Čím upoutal vaši pozornost a proč vyžaduje dohled sociálního pracovníka? Udělal tamní ředitel něco…"

„Spíše jde o to, co *neudělal*," opravil ho pan Werner. „Jeho měsíční zprávy jsou… nedostatečné, zvlášť vzhledem k tomu, kdo jsou jeho svěřenci. Potřebujeme vědět víc, pane Bakere. Pořádek vyžaduje dokonalou transparentnost. Když není, riskujeme chaos. Ještě něco?"

„Cože? *Ano.* Já –"

„Dobře," pravil pan Werner. „Hodně štěstí. Myslím, že ho budete potřebovat."

A s tím světla opět zhasla.

„Ach, božínku," hlesl Linus.

Opět se objevila zlatá světla na podlaze.

„Skončil jste?" ozvalo se mu u ucha.

Rozhodně nezaječel a nezáleží na tom, kdo by tvrdil opak.

Stála za ním slečna Žvýkačka a praskala bubliny. „Tudy, pane Bakere." Otočila se, až jí šaty zavířily kolem kolen, a vydala se k východu.

Linus ji rychle následoval a zpátky do tmy se přes rameno ohlédl pouze jednou.

☼ ☼ ☼

Čekala na něj venku před síní a netrpělivě podupávala nohou. Linus sotva popadal dech, když procházel otevřenými dveřmi. Nebyl si jistý, jestli to, co právě prožil, nebyl jenom horečnatý sen. Rozhodně se *cítil*, jako by měl horečku. Možná byla slečna Žvýkačka jenom halucinací vyvolanou zatím nediagnostikovanou nemocí.

A velice *dotěrnou* halucinací, to je jisté, protože mu do rukou vrazila tlustou složku tak prudce, až mu málem vypadla aktovka. „Lístek na vlak je uvnitř," řekla. „Navíc tam najdete zalepenou obálku s potřebnými informacemi. Netuším, o co jde, a ani mě to nezajímá. Platí mě za to, že se *nezajímám*, jestli tomu dokážete věřit. Tu obálku máte otevřít až potom, co vystoupíte z vlaku."

„Myslím, že si potřebuju sednout," hlesl Linus.

Zamžourala na něj. „Ovšem že si můžete sednout. Jenom to udělejte někde jinde. Váš vlak odjíždí zítra v sedm ráno. Ať vám neujede. Nejvrcholovější management by velmi podráždilo, kdyby vám ujel."

„Musím se vrátit ke svému stolu a…"

„Rozhodně ne, pane Bakere. Dostala jsem pokyn říct vám, že máte bezodkladně opustit budovu. S nikým nemluvte. Myslím, že ve vašem případě to nebude problém, ale říct jsem to musela."

„Nechápu, co se děje," řekl. „Ani si nejsem jistý, jestli jsem vůbec *tady*."

„Ano," řekla slečna Žvýkačka soucitně. „Zní to jako existenční krize. Co takhle oddávat se jí někde jinde?"

Stáli před výtahy. Ani si neuvědomil, že byli v pohybu. Dveře před ním se otevřely. Slečna Žvýkačka ho postrčila dovnitř a natáhla se, aby stiskla tlačítko přízemí. Vystoupila z výtahu. „Děkujeme, že jste navštívil kanceláře nejvrcholovějšího managementu," řekla vesele. „Přejeme vám báječný den."

Než mohl pronést jediné další slovo, dveře se zavřely.

☼ ☼ ☼

Pořád lilo. Sotva si toho všiml.

V jednu chvíli stál před sídlem oddělení péče o magickou mládež, vzápětí na kamenné pěšince, která vedla k jeho verandě.

Netušil, kde se tu vzal, zdálo se ale, že to je nejmenší z jeho starostí.

Z otupělosti ho vytrhl hlas paní Klapperové, která na něj zavolala: „Dneska jste doma brzy, pane Bakere. Vyhodili vás? Anebo jste obdržel příšerné zprávy od svého doktora a potřebujete čas, abyste se smířil se svojí neveselou budoucností?“ Kouř z dýmky se jí kroutil kolem natupírovaných vlasů. „Moc nerada to slyším. Budete nám všem strašně chybět.“

„Já neumírám,“ vypravil ze sebe.

„Ach. Škoda. Takže vás vyhodili. Chudáčku. Co teď budete dělat? Hlavně v dnešní ekonomice? To asi budete muset prodat dům a najít si nějaký zablešený byteček ve městě.“ Potřásla hlavou. „Nakonec vás s největší pravděpodobností zavraždí. Kriminalita je na vzestupu, víte?“

„Nevyhodili mě!“

Odfrkla si. „Nevěřím vám.“

Linus zaprskal.

Poposedla v houpacím křesle dopředu. „Víte, můj vnuk hledá osobní sekretářku do své účetní firmy. Mohl byste se tak k němu dostat, pane Bakere. Jestli mi slouží paměť, spousta příběhů začíná *právě* takhle. Zvažte to. Váš život je zrovna teď na bodu mrazu, potřebujete začít znovu, což může vést k tomu, že najdete pravou lásku. Prakticky se to píše samo!“

„Na shledanou, paní Klapperová!“ křikl Linus a vydupal nahoru po schodech.

„Přemýšlejte o tom!“ zaječela za ním. „Kdyby všechno dobře dopadlo, byli bychom *rodina*…“

Práskl za sebou dveřmi.

Kalliopé seděla na svém obvyklém místě, švihala ocasem a zdálo se, že ji jeho brzký návrat domů nijak nepřekvapil.

Linus se opřel o stěnu vedle dveří. Kolena se mu podlomila a svezl se dolů na koberec.

„Víš," řekl jí, „nejsem si jistý, jestli jsem prožil dobrý den. Ne, myslím, že nebyl vůbec dobrý."

Kalliopé dál předla, jak měla ve zvyku.

Zůstali tak sedět hodně dlouho.

ČTYŘI

Čím dál na venkov mířili, tím víc se vagon vyprazdňoval. Lidé nastupovali a vystupovali a s nepokrytou zvědavostí civěli na poněkud šupáckého chlapíka na sedadle 6A, který měl na prázdném místě vedle sebe položenou velkou plastovou přepravku. Kočka uvnitř záštiplně sledovala každého, kdo se k ní sehnul a rozplýval se nad ní. Jedno dítě málem přišlo o prst, který prostrčilo skrz mřížku.

Onen šupák, jistý Linus Baker z Hermesovy 86, si toho sotva všiml.

Minulou noc toho moc nenaspal, házel sebou a převracel se, až spánek nakonec úplně vzdal s tím, že svůj čas lépe využije pochodováním sem a tam po obýváku. Jeho zavazadlo, starý, odřený kufr s jedním rozbitým kolečkem, stálo u dveří a vysmívalo se mu. Zabalil si už předtím, než si šel lehnout a pokusil se usnout, protože si byl jist, že ráno na to nebude mít čas.

Ukázalo se ovšem, že má všechen čas na světě, neboť spánek se mu úspěšně vyhýbal.

Když konečně o půl šesté ráno nasedl do vlaku, cítil se otupěle, pod očima měl výrazné kruhy a koutky úst zkroucené dolů. Civěl přímo před sebe a jednu ruku si opíral o přepravku, ve které zuřila Kalliopé. Cestování nesnášela, jenže on neměl na vybranou. Zvážil, že by požádal paní Klapperovou, jestli by se o Kalliopé v jeho nepřítomnosti nepostarala, jenže debakl s veverkou patrně zhatil veškeré šance na to, že by kočka onen měsíc přežila bez újmy na zdraví.

Doufal, že žádné z dětí nebude alergické.

Zatímco se vlak pachtil prázdnými poli a lesy s rozložitými

starými stromy, po oknech stékaly dešťové kapky. Seděl ve vlaku už osm hodin, když si znenadání uvědomil, jaké ticho kolem zavládlo.

Příliš velké ticho.

Zvedl oči od *PRAVIDEL A SMĚRNIC*, které si s sebou vzal.

Ve vagonu zbyl jediný.

Nevšiml si, kdy vysedl poslední pasažér.

„Hm," zamumlal si pro sebe. „Nebylo by skvělé, kdybych navíc propásl zastávku? Zajímalo by mě, kam až ten vlak jede. Možná prostě jede a jede a nikdy nedojede k cíli."

Kalliopé na tu věc zjevně neměla žádný názor.

Právě si začal dělat starosti, že svoji zastávku *opravdu* minul (Linus byl v ustaranosti přeborník), když se ve dveřích na opačném konci vagonu objevil průvodčí v nažehlené uniformě. Tiše si pro sebe pobrukoval, ale zmlkl, když si všiml Linuse. „Dobrý den," pozdravil přátelsky. „Nečekal jsem, že tu někoho najdu. Toto krásné odpoledne musíte jet hodně daleko."

„Mám lístek," ujistil ho Linus. „Jestli ho potřebujete vidět."

„Kdybyste mohl. Kam míříte?"

Linus měl chvíli okno. Sáhl do kabátu pro lístek a tlustá bichle, kterou měl na klíně, mu málem sklouzla na zem. Jízdenka byla trochu pokrčená a on se ji pokusil uhladit, než ji podal dál. Průvodčí se na něj usmál, pak se podíval dolů na lístek. Tiše hvízdl. „Marsyas. Konečná." Proštípl mu ho. „No, v tom případě pro vás mám dobrou zprávu. Už jenom dvě zastávky a budete tam. Vlastně, pokud se… Ach, ano, podívejte." Ukázal na okno.

Linus otočil hlavu a dech se mu zadrhl v hrdle.

Vypadalo to, jako by se dešťová mračna rozprostřela, kam až to šlo, a dál už nemohla. Tmavá šeď ustoupila nádherné, jasné modři, jakou Linus ještě nikdy dřív neviděl. Vyjeli z bouřky do slunce a liják ustal, jako když utne. Nakrátko zavřel oči, protože na tváři ucítil teplo pronikající sklem. Znovu je otevřel a vtom to spatřil, tam v dálce.

Zeleň. Překrásnou bujnou zeleň zvlněné trávy a něco, co vypadalo jako květiny v odstínech růžové, fialové a zlaté. Mizely v bílém písku, za nímž se rozkládala blankytná modř.

Sotva vnímal, že *PRAVIDLA A SMĚRNICE* s hlasitým žuchnutím přistály na podlaze.

Nechtěl bys být tady?

„To je oceán?“ zašeptal Linus.

„Je,“ potvrdil průvodčí. „Nádhera, co? Ale vy to říkáte, jako byste nikdy… Okamžik, vy jste oceán *nikdy* dřív neviděl?“

Linus mírně zavrtěl hlavou. „Jenom na obrázcích. Je mnohem větší, než jsem čekal.“

Průvodčí se zasmál. „A to je jenom jeho malá část. Asi z něj uvidíte víc, až vystoupíte z vlaku. U vesnice leží ostrov. Dostanete se tam přívozem, pokud budete chtít. Většina lidí nechce.“

„Já ano,“ řekl Linus a dál zíral na záblesky moře.

„A kohopak to máme tady?“ zeptal se průvodčí a naklonil se přes Linuse k přepravce.

Kalliopé zasyčela.

Průvodčí se rychle narovnal. „Myslím, že ji nechám být.“

„Asi to bude lepší.“

„Ještě dvě zastávky, pane,“ řekl průvodčí cestou zpátky ke dveřím na druhém konci vagonu. „Užijte si návštěvu!“

Linus ho sotva slyšel odcházet.

„Opravdu jsme tady,“ řekl tiše. „Opravdu, fakticky tady jsme. Nikdy jsem si nemyslel…“ Povzdychl si. „Možná to přece jenom nebude tak zlé.“

Nebylo to zlé.

Bylo to horší.

To ovšem Linus zpočátku netušil. Jakmile vystoupil z vlaku s přepravkou v jedné a s kufrem v druhé ruce, ucítil ve vzduchu sůl a nad hlavou uslyšel křik mořských ptáků. Vánek mu cuchal vlasy a on nastavil tvář slunci. Chvíli si dovolil jen dý-

chat a vyhřívat se. Teprve když vlak zacinkal a začal se pachtit pryč, rozhlédl se.

Stál na zvýšeném nástupišti. Pod přístřeškem před ním byly kovové lavičky. Přístřešek zdobily modré a bílé pruhy. Podél okrajů nástupiště a všude, kam až oko dohlédlo, rostla na písečných dunách tráva. V dálce bylo slyšet něco, co znělo jako příboj. Nikdy dřív neviděl takový jas. Zdálo se, jako by tohle místo nepoznalo dešťový mrak.

Vlak zmizel za zatáčkou a Linus Baker si uvědomil, že zůstal úplně sám. Úzká dlážděná cesta mizela mezi dunami a Linus neviděl, kam vede. Doufal, že nebude muset jít pěšky, hlavně ne s kufrem a vzteklou kočkou.

„Co budeme dělat?“ zeptal se nahlas.

Nikdo mu neodpověděl, což asi bylo nejlepší. Kdyby mu někdo *odpověděl*, asi by…

Ze zamyšlení ho vytrhlo hlasité zvonění. Prudce otočil hlavou.

Na okraji nástupiště visel zářivě oranžový telefon.

„Mám ho zvednout?“ zeptal se Kalliopé a naklonil hlavu k přepravce.

Kalliopé se odvrátila a vystrčila na něj pozadí.

Došlo mu, že lepší odpověď asi nedostane.

Kufr nechal, kde byl, a zamířil k telefonu. Přepravku postavil do stínu. Chvíli hleděl na vyzvánějící telefon, pak se obrnil a zvedl sluchátko.

„Haló?“

„No, konečně,“ odpověděl hlas. „Jste tu pozdě.“

„Jsem?“

„Ano. Za poslední hodinu jsem volala už čtyřikrát. Nevěděla jsem, jestli opravdu dorazíte, takže jsem nechtěla vyrazit z ostrova, dokud si nebudu jistá, že tam jste.“

„Voláte Linusi Bakerovi, že ano?“

Odfrkla si. „Komu jinému bych volala?“

Ulevilo se mu. „Jsem Linus Baker.“

„Gratuluju.“

Linus se zamračil. „Prosím?“

„Za hodinu jsem tam, pane Bakere.“ V pozadí slyšel šepot. „Prý s sebou vezete obálku, kterou máte po příjezdu otevřít. Radila bych vám, abyste to udělal. Všechno vám pak bude dávat větší smysl.“

„Jak víte o…“

„Pa, pane Bakere. Za chvíli se uvidíme.“

Spojení se přerušilo a jemu zbyl jen oznamovací tón.

Zadíval se na sluchátko, pak ho vrátil zpátky do vidlice. Ještě chvíli na něj civěl, poté zakroutil hlavou.

„Tak jo,“ řekl Kalliopé, když si sedl na lavičku a zafuněl. Přitáhl si k sobě kufr. „Podíváme se, kvůli čemu jsou všechny ty tajnosti, co ty na to?“

Kalliopé ho ignorovala.

Rozepnul kufr jen natolik, aby mohl sáhnout dovnitř pro obálku, kterou nechal hned nahoře. Byla tak naditá, že se málem trhala. Na zadní straně byla zapečetěná krvavě rudým voskem s vyraženým slovem OPOMM. Rozlomil ho a vosk se mu vydrolil na klín a sesypal se na zem.

Vytáhl svazek papírů, které pohromadě držel kožený pásek.

Nahoře ležel úhledně a čistě vytištěný dopis adresovaný jemu.

ODDĚLENÍ PÉČE O MAGICKOU MLÁDEŽ
KANCELÁŘ NEJVRCHOLOVĚJŠÍHO MANAGEMENTU

Pane Bakere,

byl jste vybrán pro nejdůležitější z úkolů. Připomínáme, že se jedná o UTAJENÍ ČTVRTÉ ÚROVNĚ. Každého, kdo by vyzradil informace osobě bez požadované úrovně prověření, čeká trest od okamžitého propuštění až po odnětí svobody na deset let.

V příloze najdete sedm složek.

Šest patří dětem v sirotčinci na ostrově Marsyas.

Sedmá patří řediteli Arthuru Parnassovi.

Za žádných okolností nesmíte jejich obsah vyzradit osazenstvu sirotčince na ostrově Marsyas. Jsou určeny pouze Vám.

Tento sirotčinec se liší od všech, které jste kdy navštívil, pane Bakere. Je důležité, abyste udělal co nejvíc pro zajištění svého bezpečí. Na ostrově budete ubytován v domku pro hosty a my navrhujeme, abyste v noci zamykal dveře i okna a vyhnul se tak všem… rušivým podnětům.

„Ach, božínku," vydechl Linus.

Vaše práce na ostrově Marsyas je důležitá. Vaše zprávy nám poskytnou informace nezbytné k tomu, abychom rozhodli, zda zůstane sirotčinec otevřený, nebo bude potřeba ho trvale zavřít. Arthuru Parnassovi byla svěřena velká odpovědnost, ještě se však ukáže, jestli je taková důvěra i nadále zasloužená. Mějte oči i uši otevřené, pane Bakere. Vždy. Očekáváme břitkou upřímnost, kterou jste proslul. Pokud se Vám bude zdát něco v nepořádku, musíte nás na to upozornit. Nic není důležitější než zajistit, že všechno je, jak má být.

A samozřejmě také to, aby děti byly v bezpečí. Před ostatními i před sebou. Obzvláště pak jedno z nich. Jeho složka je první, kterou uvidíte.

Těšíme se na Vaše mimořádně důkladné zprávy.

S pozdravem

CHARLES WERNER
NEJVRCHOLOVĚJŠÍ MANAGEMENT

„Do čeho jsem se to, propána, namočil?" zašeptal Linus, když dopis v jeho ruce rozechvěl další závan větru.

Přečetl si ho podruhé a tentokrát se snažil číst mezi řádky, stále však měl víc otázek než odpovědí.

Nakonec dopis složil, schoval ho do náprsní kapsy a zadíval se na složky ve své ruce. „Co můžeš udělat hned a tak dále," řekl Kalliopé. „Podíváme se, o jak velké tajemství doopravdy jde. Určitě je to jedna velká nafouklá bublina. Čím větší máš očekávání, tím větší je pak tvé zklamání."

Otevřel první složku.

Hned nahoře byla fotka malého chlapce, šesti, možná sedmiletého. Dost ďábelsky se usmíval. Chyběly mu dva přední zuby, rozcuchané vlasy mu trčely všemi směry a jeho oči byly…

No. Vypadalo to, jako by trpěly efektem červených očí, kdy blesk přijde tak rychle, že zorničky nestačí zareagovat. Kolem červeného středu byl vidět kroužek modré. Působilo to vskutku děsivě, Linus to však viděl už mnohokrát. Šlo o světelný klam. Nic víc.

Pod fotkou bylo tiskacím písmem připojeno jméno.

LUCY.

„Kluk jménem Lucy," řekl Linus. „Tak to jsem ještě nezažil. Zajímalo by mě, proč vybrali… jméno… Lucy…"

Na posledním slově se zajíkl.

Objevil totiž důvod, napsaný srozumitelnou angličtinou.

Ve složce stálo:

JMÉNO: LUCIFER (PŘEZDÍVKA LUCY)
VĚK: ŠEST LET, ŠEST MĚSÍCŮ, ŠEST DNŮ (V DOBĚ SEPSÁNÍ TÉTO ZPRÁVY)
VLASY: ČERNÉ
OČI: MODRÉ/ČERVENÉ
MATKA: NEZNÁMÁ (POVAŽOVÁNA ZA ZESNULOU)
OTEC: ĎÁBEL
MAGICKÝ DRUH: ANTIKRIST

Linus se sklátil jako podťatý.

☼ ☼ ☼

„Di pryč," zamumlal, když na tváři ucítil klepání. „Eště není čas snídat, Kalliopé."

„To ráda slyším," odpověděl hlas, který očividně nepatřil Kalliopé. „Jelikož je odpoledne. Teda pokud ve městě nesnídají dost pozdě. Což nevím. Městům se radši vyhýbám. Na můj vkus je v nich až moc velký randál."

Linus otevřel oči a pomalu zamrkal.

Shůry na něj shlížela žena, silueta na pozadí slunce.

Linus se rychle posadil. „Kde to jsem?"

Žena udělala krok vzad a ve tváři se jí objevil výraz chladného pobavení. „Na vlakové stanici Marsyas, samozřejmě. Divné místo na to dát si dvacet, ale proti gustu…"

Linus se zvedl z nástupiště. Cítil se ulepený a vyvedený z míry. Bolela ho hlava a na pozadí se mu usadila silná vrstva písku. Ometl si ho a zatím se rozhlížel kolem. Kalliopé seděla ve své přepravce, švihala ocasem a obezřetně ho sledovala. Vedle ní stál jeho kufr.

A na lavičce, na které předtím seděl, ležela hromádka složek.

„Víc toho nemáte?" zeptala se žena a Linus obrátil pozornost k ní. Hned mu začalo dělat starosti, když na první pohled nedokázal ani odhadnout její věk. Její vlasy připomínaly načechraný bílý mráček. Měla do nich vpletené pestrobarevné květiny. Její pleť byla hezká a tmavá, Linuse však nejvíc zmátly její oči. Byly to oči někoho mnohem staršího, než napovídal jeho vzhled. Muselo jít o světelný klam, vypadaly ale skoro fialově. Nedokázal určit, proč mu připadá povědomá.

Na sobě měla tenkou vzdušnou košili, která na ní volně visela. Hnědé kalhoty jí končily uprostřed lýtek. Byla bosá.

„Kdo jste?" zeptal se.

„Paní Chapelwhiteová, samozřejmě," odpověděla, jako by to měl vědět. „Správcová ostrova Marsyas."

„Správcová," zopakoval.

„Víc zavazadel s sebou nemáte?" zeptala se znovu.

„Ne, ale…"

„Proti gustu," zopakovala. Stál jako tumpachový, když se protlačila kolem něj a chopila se jeho kufru, jako by byl plný peří. On se s ním cestou k vlaku celý zapotil, ona ale podobný problém zjevně neměla. „Seberte své papíry a svého macka, pane Bakere. Nerada se courám a vy jste dorazil později, než jsem počítala. Já mám svoje povinnosti, víte?"

„Podívejte se," začal, ona ho však ignorovala a zamířila ke schodům na kraji nástupiště. Sestoupila po nich ladně, jako by kráčela po vzduchu. Teprve tehdy si všiml malého autíčka, které si to na neutrál brumlalo na silnici. Vypadalo, jako by mu někdo odřízl střechu, aby se dostal k sedadlům. Poznal kabriolet, i když na vlastní oči zatím nikdy žádný neviděl.

Vážně zvažoval, že by popadl Kalliopé a dal se po kolejích na útěk.

Místo toho sebral složky, popadl přepravku a následoval cizí ženu.

Než dorazil k autu, schovala už zavazadlo do kufru. Pohlédla na něj, pak na přepravku. „Asi by vám vadilo strčit do kufru i ji, co?"

„To nepřichází v úvahu," odmítl trochu uraženě. „Bylo by to kruté."

„No jasně," zabručela. „Fajn. Tak si ji budete muset položit na klín. Nebo připásat na kapotu, jestli vám to tak bude víc vyhovovat."

Pobouřilo ho to. „*Zlobila* by se."

Paní Chapelwhiteová pokrčila rameny. „Určitě by to překonala."

„Nepřivážu ji na kapotu auta!"

„Jak chcete. Nasedat, pane Bakere. Musíme si pospíšit. Slíbila jsem Merlovi, že nám to nebude dlouho trvat."

Linusovi se točila hlava. „Merlovi?"

„Převozníkovi," řekla, otevřela dveře a nasedla. „Odveze nás na ostrov."

„Já se ještě nerozhodl, jestli vůbec *chci* na ostrov."

Zamžourala na něj. „Tak proč jste tady?"

Zaprskal. „Bylo to… řekli mi… to není…"

Sáhla do přihrádky na doklady a vytáhla obrovské sluneční brýle s bílou obroučkou. „Nasedněte, nebo ne, pane Bakere. Vlastně by mi bylo milejší, kdybyste to neudělal. Oddělení péče o magickou mládež je fraška a vy očividně nejste nic víc než natvrdlý lokaj. Já vás tu klidně nechám. Vlak se určitě dřív nebo později vrátí. Jako vždycky."

To ho podráždilo víc, než čekal. „Moje práce rozhodně žádná fraška *není*!"

Auto zakašlalo a začoudilo, pak se zvuk motoru opět zklidnil. Z výfuku se vyvalil černý kouř.

„To se ještě uvidí," opáčila paní Chapelwhiteová. „Jedete, nebo zůstáváte, pane Bakere?"

Jel.

Paní Chapelwhiteová si zjevně až moc užívala Linusova vřískotu, když vysokou rychlostí prosvištěli zatáčkou. Auto ovládala zručně, Linus byl přesto přesvědčen o tom, že sedí ve vozidle s pomatencem.

Vítr jim cuchal vlasy a Linuse napadlo, že ji určitě připraví o kvítí, kterým si je ozdobila, ale i když kytky ve větru pleskaly a vlály, držely na místě. On sám tiskl své složky pevně shora k přepravce, aby mu neuletěly.

Jeli po úzké silnici, která se vinula nahoru a dolů mezi dunami. Kdykoli byly písčité vrcholky nejníž, zahlédl oceán, který byl nyní mnohem blíž, než když ho viděl z vlaku. Linus se snažil nenechat se tím pohledem rozptýlit, avšak mizerně selhával. I když si byl jist tím, že každým okamžikem vypustí duši, byla to nádhera.

Teprve ve chvíli, kdy s ním další ostrá zatáčka mrštila o dveře, opět našel svůj hlas. „Mohla byste *zpomalit*?“

K jeho neskonalému úžasu mu vyhověla. „Jenom se trochu bavím.“

„Na můj účet!“

Pohlédla na něj a vlasy jí přitom poskakovaly okolo hlavy. „Jste příšerně napjatý.“

Naježil se. „Nejsem *napjatý*, jenom chci žít.“

„Máte nakřivo kravatu.“

„Opravdu? Děkuju. Nesnáším, když vypadám neupraveně – to není směšné.“

Zahlédl v jejím úsměvu záblesk zubů. „Možná ještě nejste ztracený případ. Aspoň ne úplně.“ Znovu se na něj zadívala, a to na dobu delší, než Linusovi připadalo bezpečné. „Vypadáte jinak, než jsem čekala.“

Nevěděl, co si s tím počít. Nikdy dřív nebyl doopravdy *viděn*. „Co to má znamenat?“

„Že vypadáte nečekaně.“

„Často mluvíte, aniž byste cokoli řekla?“

„Docela často, jo. Ale tentokrát ne, pane Bakere.“ Další zatáčku vzala mnohem pomaleji. „Myslela jsem, že budete mladší. Lidi jako vy obyčejně bývají.“

„Lidi jako já?“

„Sociální pracovníci. Děláte to už dlouho?“

Zamračil se. „Dost dlouho.“

„A máte svoji práci rád, pane Bakere?“

„Jsem v ní dobrý.“

„Na to jsem se neptala.“

„Je to jedno a totéž.“

Zakroutila hlavou. „Proč jste tam na nástupišti spal? Nemohl jste se prospat ve vlaku?“

„Já nespal. Já…“ Vtom si vzpomněl, na co při tak hrubém probuzení zapomněl. „Ach, božínku.“

„Co?“

„Ach, *božínku*.“ Nedokázal popadnout dech.

Paní Chapelwhiteová vypadala vyplašeně. „Máte infarkt?“

Netušil. Nikdy dřív infarkt neměl, takže netušil, jaký je to pocit. Jelikož mu ale bylo čtyřicet, měl kila navíc a vysoký krevní tlak, bylo to dozajista možné.

„Sakra,“ slyšel ji zabrblat, načež strhla auto na krajnici a dupla na brzdy.

Linus bojoval o každý nádech a čelo si opíral o vršek přepravky. Černalo se mu před očima a v uších mu burácelo. Byl si jistý, že zase omdlí (nebo možná umře na infarkt), když na šíji ucítil studenou ruku. Podařilo se mu vtáhnout do plic hluboký nádech a jeho srdeční tep zpomalil.

„Tak,“ slyšel paní Chapelwhiteovou říct. „To je lepší. Další nádech, pane Bakere. To je ono.“

„Složka,“ vypravil ze sebe. „Přečetl jsem si složku.“

Stiskla mu šíji, pak ho pustila. „O Lucym?“

„Ano. Nečekal jsem to.“

„Ne, to jste asi nečekal.“

„Je to…“

„Pravda?“

Kývl a obličej dál tiskl k přepravce.

Neodpověděla.

Zvedl hlavu a pohlédl na ni.

Hleděla přímo před sebe a ruce měla složené v klíně. „Ano,“ řekla nakonec. „Je to pravda.“

„Jak je to, u všeho na světě, vůbec možné?“

Zavrtěla hlavou. „To není… *on* není takový, jak si myslíte. Žádný z nich není.“

To ho překvapilo. „Na ostatní složky jsem se ani nedíval.“ Napadlo ho něco strašného. „Ostatní jsou ještě horší?“

Strhla si sluneční brýle a ostře na něj pohlédla. „Nemůže to být horší, protože s žádným z nich nic není. Jsou to děti.“

„Ano, ale…“

„Žádné ale,“ vyštěkla. „Vím, že máte svoji práci, pane

Bakere. A vím, že ji asi děláte dobře. *Příliš* dobře, pokud se ptáte mě. Musíte, jinak by vás sem OPOMM neposlal. Nejsme zrovna ortodoxní."

„To bych si prosil. Máte na ostrově *Antikrista*."

„Lucy není…" Zavrtěla hlavou, očividně frustrovaná. „Proč jste tady?"

„Abych se postaral o bezpečí dětí," odpověděl automaticky. „Ujistil se, že je o ně dobře postaráno. Že jsou v dobré péči. A že nejsou v ohrožení, a to jak z vlastní strany, tak ze strany ostatních."

„A to platí pro *všechny* děti, je to tak?"

„Ano, ale…"

„Žádné *ale*. Nezáleží na tom, odkud ten chlapec pochází. Nebo kým je. Je dítě a vaším úkolem, stejně jako mým nebo Arthurovým, je chránit ho. A všechny ostatní."

Zíral na ni s otevřenými ústy.

Znovu si nasadila brýle. „Zavřete ústa, pane Bakere. Nechcete spolknout mouchu."

Znovu vytúrovala motor a vyjela zpátky na silnici.

„Sedm složek," řekl po několika minutách, když se vzpamatoval.

„Cože?"

„Sedm složek. Dali mi sedm složek. Šest dětí. Ředitel sirotčince. To je sedm."

„OPOMM vyžaduje znalost základních počtů, co?"

Ignoroval její popíchnutí. „Vaši nemám." V dálce, vpravo na vršku následujícího kopce, zahlédl nějakou ceduli.

„Jistě. Nepracuju totiž pro OPOMM. Říkala jsem to. Jsem správcová."

„Domu?"

„Toho taky. A ostrova. Máme to v rodině. Už celé generace."

Linus dělal svoji práci už hodně dlouho. A, ano, byl v ní dobrý. Uměl myslet analyticky, všímat si drobných náznaků,

které ostatním unikaly. Tušil, že právě proto ho pro tento úkol vybrali.

Přesto si to měl uvědomit už ve chvíli, kdy tam na nástupišti otevřel oči. Skutečnost, že zažil největší šok svého života a omdlel, ho neomlouvala.

Měla ji prozradit fialová barva jejích očí. Nešlo o žádný světelný klam.

„Vy jste víla," řekl. „Ostrovní víla."

Překvapil ji. Snažila se to zamaskovat, a kdyby nevěděl, po čem se dívat, uniklo by mu to. „Proč si to myslíte?" zeptala se vyrovnaným hlasem.

„Staráte se o věci."

„To nic neznamená."

„Vaše oči."

„Nezvyklá barva, ovšem, ale rozhodně ne jedinečná."

„Odnesla jste můj kufr…"

„Ach, omlouvám se. Kdybych tušila, že tím nalomím vaši toxickou maskulinitu, byla bych –"

„Jste bosá."

To ji zarazilo. „Žiju u oceánu," řekla pomalu. „Možná chodím vždycky bosá."

Zakroutil hlavou. „Slunce stojí vysoko na nebi. Silnice musí být žhavá. Přesto jste po ní šla, jako by to nic nebylo. Víly nemají rády boty. Příliš je omezují. A jejich nohám nic neublíží. Dokonce ani rozpálený asfalt."

Povzdychla si. „Jste chytřejší, než vypadáte. To rozhodně nemůže být dobré."

„Jste registrovaná?" uhodil na ni. „Ví OPOMM, že jste…"

Vycenila na něj zuby. „Nikdy jsem nebyla v systému, pane Bakere. Moje linie je mnohem starší než lidské zákony. To, že jste se rozhodli, že všechna magická stvoření potřebují označkovat, aby se dala sledovat, vám nedává právo vyslýchat mě nebo zpochybňovat můj právní status."

Zbledl. „To je… Máte pravdu. Neměl jsem to říkat."

„To byla omluva?“

„Asi jo.“

„Dobře. Už se na můj status neptejte.“

„Jde jenom o to… Ještě nikdy jsem se s ostrovní vílou nesetkal. S vodní ano. A jednou dokonce i s jeskynní. Tak jsem vás poznal. Nevěděl jsem, že existujete.“

Odfrkla si. „Jsem si jistá, že toho ještě hodně nevíte, pane Bakere. Koukněte. Támhle. Už jsme skoro u přívozu.“

Zadíval se směrem, kterým ukazovala. Jak stoupali vzhůru do kopce, cedule, kterou předtím zahlédl, se blížila. Nad obrázkem palmy a mořských vln se skvěl nápis: VESNICE MARSYAS.

„Nikdy jsem o tom místě neslyšel,“ přiznal, když jeli kolem. „O té vesnici. Je tu hezky?“

„Záleží na vaší definici slova ‚hezky‘. Vám by asi hezká připadala. Mně ne.“

Vyjeli na vrchol kopce. Na břehu pod nimi byl mezi stromy, za dlouhé věky ohnutými větrem, uhnízděný shluk pestrobarevných budov. Domy byly roztažené až do lesa, všechny měly pastelové odstíny a doškové střechy. Vypadalo to tu přesně tak, jak si městečko u oceánu vysnil. Rozbolelo ho z toho srdce.

„Nezastavíme tu, takže se ani neptejte,“ varovala ho. „Nelíbí se jim, když to děláme.“

„Jak to myslíte?“

„Ne všichni jsou tak progresivní jako vy, pane Bakere,“ řekla a tentokrát *věděl*, že se mu posmívá. „Obyvatelé Marsyasu nás nemají rádi.“

To ho překvapilo. „Víly?“

Zasmála se, její smích však zněl velmi hořce. „Všechna magická stvoření, pane Bakere.“

Netrvalo dlouho, aby zjistil, jak to myslí. Jakmile zahnuli na hlavní třídu, která vedla vesnicí, lidé na ulicích i v obchodech se za zvukem auta ohlíželi. Linus se za svůj život stal ter-

čem mnoha nesouhlasných pohledů, ale nikdy ne tak nepřátelských. Lidé v šortkách, bikinách a gumových žabkách se otáčeli a otevřeně se na ně mračili, když jeli kolem. Pokusil se jim zamávat, ale nijak to nepomohlo. Dokonce zahlédl, jak se muž v nějakém obchůdku, patrně s mořskými plody, natáhl a zamknul dveře, když ho míjeli.

„No teda," zafuněl Linus.

„Zvyknete si na to," ujistila ho paní Chapelwhiteová. „Překvapivě."

„Proč jsou takoví?"

„Nepředstírám, že vím, jak lidé uvažují," řekla a rukama pevněji sevřela volant, když se nějaká žena na chodníku pokusila zaštítit své tlusté, vřeštící děti před autem. „Bojí se toho, čemu nerozumí. A jejich strach se mění v nenávist z důvodů, které ani oni určitě neumí pochopit. A protože těm dětem nerozumí, protože se jich bojí, nenávidí je. Nemůže to být poprvé, co jste svědkem něčeho takového. Děje se to všude."

„Já necítím nenávist," řekl Linus.

„Lžete."

Zavrtěl hlavou. „Ne. Nenávist je ztráta času. Mám příliš mnoho práce, než abych něco nenáviděl. Je mi to tak milejší."

Pohlédla na něj. Její výraz skrývaly sluneční brýle. Otevřela ústa – netušil, co se chystala říct – ale zdálo se, že změnila názor. Místo toho řekla: „Jsme tady. Zůstaňte v autě."

Zaparkovala na kraji mola. Než mohl Linus říct jediné slovo, vystoupila. U malého přívozu stál muž a netrpělivě podupával nohou. Linusovi se zdálo, že za ním vidí slabý obrys ostrova. „Připozdívá se," vyštěkl muž, když se k němu paní Chapelwhiteová přiblížila, a jeho hlas se donesl až k Linusovi. „Víš, že nemůžu po setmění zůstat na ostrově."

„To je v pořádku, Merle. Nedovolila bych, aby se ti něco stalo."

„Neuklidňuje mě to tak, jak si zřejmě myslíš." Odplivl si

z mola do vody a pohlédl přes její rameno na Linuse. „To je on, co?“

Ohlédla se po něm. „To je on.“

„Myslel jsem si, že bude mladší.“

„To samé jsem říkala i já.“

„Dobrá. Tak se do toho dejme. A pověz Parnassovi, že se moje taxa zdvojnásobila.“

Povzdychla si. „Dám mu vědět.“

Merle kývl, naposledy zpražil Linuse pohledem a hbitě přeskočil na přívoz. Paní Chapelwhiteová se otočila zpátky k vozu.

„Myslím, že jsme spadli do něčeho většího, než nám tvrdili,“ pošeptal Linus Kalliopé.

Zavrněla v odpověď.

„V pořádku?“ zeptal se víly, když nastoupila zpátky do vozu. Nebyl si tím totiž jistý; Merle působil dojmem protivného chlapíka.

„V pohodě,“ zamumlala. Motor znovu naskočil, a když Merle spustil rampu přívozu, popojela s autem vpřed. V jednom okamžiku, když rampa zaskřípala a zasténala pod jejich váhou, se Linusovi zhoupl žaludek, než ale mohl zareagovat, bylo po všem.

Zaparkovala a stiskla tlačítko. Linus sebou trhl, když se ze zadní části vozu ozval rachot. Ohlédl se právě včas, aby spatřil, jak se nad nimi zvedá vinylová střecha auta. Zapadla na místo s děsivou konečností. Vypnula motor, pak se k němu otočila. „Podívejte, pane Bakere. Myslím, že jsme nezačali dobře.“

„Tím chcete říct, že obvykle nejste tak veselá kopa? Dostala jste mě.“

Zamračila se na něj. „Jsem víla, což znamená, že se chovám velmi ochranitelsky vůči tomu, co je mé.“

„K ostrovu,“ řekl Linus.

Kývla. „A všem jeho obyvatelům.“

Zaváhal. A pak dodal: „Jste vy a pan Parnassus…“

Zvedla obočí.

Zrudl, odkašlal si a odvrátil se. „To je jedno."

Zasmála se, ale ne nelaskavě. „Ne. Věřte mi, když vám povím, že k tomu nikdy nedojde."

„Aha. No. To je dobré vědět."

„Vím, že tady máte práci," pokračovala. „A zjišťujete, že se nepodobá ničemu, co jste dělal doposud. Já vás ale žádám pouze o to, abyste jim dal šanci. Jsou mnohem víc, než co stojí v těch složkách."

„Chcete mě poučovat o tom, jak mám dělat svoji práci?" zeptal se prkenně.

„Žádám vás o ždibec soucitu."

„Já vím, co je soucit, paní Chapelwhiteová. Proto dělám, co dělám."

„Vy tomu opravdu věříte, že ano?"

Ostře na ni pohlédl. „Co to má znamenat?"

Zavrtěla hlavou. „Na mě nic nemáte, protože nemám vůbec existovat. Arthur – pan Parnassus – mě sem poslal jako projev dobré vůle. Aby dokázal, jak vážně to myslí. Ví, jaký můžete být. Doufá, že takový budete i tady."

Linus ucítil bodnutí hrůzy v dolní části páteře. „Jak o mně může cokoli vědět? Nemůže vědět, koho sem poslali. Ani *já* to do včerejška nevěděl."

Pokrčila rameny. „Má své způsoby. Během plavby na ostrov byste si měl raději projít zbytek těch složek. Bude lepší vědět, do čeho jdete, než do toho šlápnete. Asi to tak bude bezpečnější."

„Pro koho?"

Neodpověděla.

Když se otočil, zjistil, že místo řidiče je prázdné, jako by tam nikdy nebyla.

„Do háje," zamumlal.

☼ ☼ ☼

Zvážil, že udělá, co mu navrhla. Předem varován znamená být na všechno připraven a tak dále. Jenže po tom, co zjistil o Lucym, se nedokázal přimět do dalších složek ani nahlédnout, poněvadž se obával, že to bude jen horší a horší. Nejvrcholovější management mu rozhodně nic neulehčil svým neblahým varováním, že obyvatelé ostrova jsou úplně jiní než všechno, co doposud viděl. Paní Chapelwhiteová to jen potvrdila. Krátce ho napadlo, jestli jí neprozradil příliš, nebo jestli se jí nepodařilo do složek nahlédnout, zatímco on ležel na nástupišti. Obojí bylo možné, proto si připomněl, že od této chvíle musí být ostražitý.

Jelikož si nevěřil, že by zůstal při vědomí, seděl se složkami na klíně, prsty mu cukaly a jeho potřeba vědět, čemu bude čelit, se scvrkávala tváří v tvář touze zachovat si zdravý rozum. Napadaly ho nejrůznější věci, od příšerných monster s ďábelsky ostrými zuby po oheň a síru. Připomněl si, že jsou to jen děti, jenže i děti umí kousnout, když je vyprovokujete. A pokud byly horší, než si představoval, raději by to nevěděl předem, protože jinak by se možná nedokázal přinutit opustit přívoz.

Přesto…

Prohrabal se složkami a zapátral po jedné konkrétní. Když narazil na Lucyho, ostře se nadechl a přeskočil ji tak rychle, jak jen mohl, aby se dostal k té, kterou hledal.

Ředitel sirotčince.

Arthur Parnassus.

Složka byla tenká, obsahovala rozmazanou fotografii hubeného muže na modrém pozadí a jediný list papíru. Rozhodně se zdál… normální, jenže zdání může klamat.

Složka (pokud se něco tak tenkého dalo složkou vůbec nazývat) mu toho moc neřekla, jisté části totiž byly redigovány a zbytek tvořily nesouvislé útržky. Kromě věku (čtyřicet pět) a skutečnosti, že svůj úřad na ostrově Marsyas zastával bez

větších malérů, se Linus vlastně nic víc nedozvěděl. Netušil, jestli má cítit zklamání, nebo úlevu.

Slunce už začínalo zapadat, když se ozval zvon ohlašující připlutí na ostrov. Když se pod ním přívoz otřásl, byl ztracený ve svých úvahách. Ohlédl se a zadním oknem spatřil, jak se rampa přívozu vyklápí na malý dok.

Když se otočil zpátky, na čelní sklo dopadl dlouhý stín. „Konečná!“ křikl na něj hlas.

Zadíval se ven skrz sklo.

Merle stál nad ním s rukama v bok. „Ven,“ zdůraznil.

„Ale…“

„Vypadněte sakra z mé lodi!“

„To je ale sráč,“ zabručel Linus. Klíček zůstal v zapalování a Linus si řekl, že aspoň za to by měl být vděčný. Otevřel dveře na straně spolujezdce a málem z nich vypadl. Na poslední chvíli zachránil jak sebe, tak Kalliopé, ona však jeho akrobatický výkon neocenila. Postavil přepravku na sedadlo a zabouchl dveře, čímž uťal její syčení. Když obcházel auto zezadu, energicky Merlovi zasalutoval.

Merle nereagoval.

„Tohle je rozhodně slibný začátek,“ zamumlal si pro sebe Linus. Dveře na straně řidiče zaskřípaly, když je za sebou zavíral. Už tomu byl nějaký čas, co naposledy řídil. Sám auto nikdy nevlastnil. Ve městě bylo jenom na zlost. Kdysi, před lety, si jedno pronajal s tím, že stráví víkend projížďkami po venkově, jenže ho na poslední chvíli zavolali zpátky do práce, vůz tak vrátil zpět sotva hodinu poté, co si ho pronajal.

Posunul sedadlo dozadu, pak otočil klíčkem.

Auto s burácením ožilo.

„Tak jdeme na to,“ řekl Linus Kalliopé a cítil, jak se mu ruce potí na volantu. „Uvidíme, co uvidíme, že?“